

เจ้าชายกับการเนรเทศ

“พวกเจ้าได้ข่าวกันหรือไม่”

“ข่าวอะไร”

“ก็เรื่องที่เจ้าชายลูเซียที่กำลังจะโดนเนรเทศอย่างไรเล่า!”

“พวกโง่ ไม่ใช่ ‘จะ’ แต่เจ้าชายโดนเนรเทศแล้ว!”

เสียงตะโกนของคนวิ่งผ่านทางที่ไม่ได้ถือว่าเบานักทำให้ร้านน้ำชาที่เคยเงียบสงบตกอยู่ในความโกลาหลแทบจะทันที บรรดาชาวบ้านที่กำลังนั่งกินอาหารอยู่พากันทิ้งทุกอย่างแล้วรีบวิ่งออกจากตรอก ตรงไปยังถนนกลางเมือง พร้อมกันนั้นเสียงระฆังบอกเวลาก็ดังขึ้นจากหอรระฆังสูงตระหง่าน

อาณาจักรไฮเดรอนเป็นอาณาจักรแห่งความอุดมสมบูรณ์และมีอากาศอบอุ่นตลอดทั้งปี แม้ยามที่มีฝนตกท้องฟ้าก็ยังสดใส ปวงประชาล้วนแล้วแต่มีคุณภาพชีวิตที่ดี พวกเขาเชื่อกันว่าการที่อาณาจักรร่มเย็นเป็นสุขมาจนถึงปัจจุบันเป็นเพราะเจ้าชายลำดับที่สี่คือบุตรแห่งแสงสว่าง ทว่า...

“ปล่อยเจ้าชายนะ!”

“นี่พวกเจ้าจะพาเจ้าชายไปไหน!”

ท่ามกลางเสียงตะโกนด้วยความตื่นตระหนกของชาวบ้านตลอดสองข้างทาง ชายหนุ่มผู้หนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่บนเกวียนผุพัง ห้อมล้อมด้วยกลุ่มทหารและองครักษ์ในชุดเครื่องแบบ เครื่องแต่งกายเยี่ยงวาระณะกษัตริย์ที่ควรสวมใส่ถูกเปลี่ยนเป็นชุดคลุมสีขาวสะอาดธรรมดา ถึงกระนั้นก็ไม่อาจปกปิดความงดงามสูงส่งที่แผ่ออกมารอบกายได้

‘ลูเซียโน เดอ มาเกรซ’ เจ้าชายลำดับที่สี่แห่งอาณาจักรไฮเดรอน เปิดเปลือกตาขึ้นช้าๆ ดวงตาสีหมอกที่เข้ากันกับเรือนผมสีขาวสะอาดตา ทำให้เขาดูคล้ายสิ่งมีชีวิตแสนสูงส่งที่ไม่ควรแปดเปื้อนความโลสมมใด ๆ ทั้งสิ้น ถึงกระนั้นเวลานี้เจ้าชายผู้สูงศักดิ์ก็กำลังนั่งอยู่บนเกวียนขนฟางธรรมดาๆ นอกจากรอบข้างจะเต็มไปด้วยทหารและองครักษ์มากมาย ยังมีรถม้าเก่าๆ ขนาดค่อนข้างใหญ่ถูกลากตามมาด้านหลังด้วย

ทั้งที่มีฐานะเป็นเจ้าชาย แต่กลับได้รับพาหนะเป็นเกวียนกับรถม้าเก่าๆ อย่างละคัน ไม่ว่ามองอย่างไรก็ไม่เหมาะสมเลยสักนิด ถ้าไม่ใช่ว่าราชวงศ์ต้องการลดงบประมาณ ก็ต้องจงใจให้ประชาชนได้เห็นเจ้าชายผู้เป็นที่รักของตนตกต่ำ ยังไม่นับเรื่องที่มีการเนรเทศครั้งนี้ถูกประกาศโดยไร้ซึ่งเหตุผลรองรับอีก

น่าเสียดายเหลือเกินที่เหล่าชาวบ้านเป็นเพียงคนธรรมดา ไม่มีพลังวิเศษใด ๆ จะใช้ช่วยเหลือเจ้าชายได้ อีกทั้งขบวนรถยังเต็มไปด้วยทหารกับองครักษ์ที่ล้วนแล้วแต่มีพลัง ต่อให้คิดว่าไม่ยุติธรรมอย่างไร พวกเขาก็ไม่กล้าเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยง

“ดูนั่น!”

หญิงสาวผู้หนึ่งในฝูงชนชี้นิ้วขึ้นฟ้า ร้องเรียกให้เหล่าผู้คนที่มารวมตัวกันหันไปสนใจ และภาพที่ปรากฏก็ทำให้ฝูงชนแตกตื่นแทบจะทันที เมื่อท้องฟ้าที่เคยสวยงามบัดนี้ถูกปกคลุมด้วยเมฆดำมืด บดบังแสงสว่างจนแทบมองไม่เห็น และยังมีเสียงฟ้าร้องชวนให้ใจสั่นสะท้านดังขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน ในไม่นานหลังจากนั้น หยาดฝนก็เทลงมาจากฟากฟ้าโดยไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“ต้องเป็นเพราะเจ้าชายถูกขับไล่แบบไม่ยุติธรรมเป็นแน่!”

“ไฮเดรนของเราจะล้มสลายหรือไม่”

“ปล่อยเจ้าชายเดี๋ยวนั้น!”

“พวกเจ้ากล้าได้อย่างไรจึงเนรเทศบุตรแห่งแสงสว่าง!”

การชุมนุมที่เคยเจียบสงบเริ่มจะหนักหนาขึ้นเมื่อหนึ่งในชาวบ้านเริ่มหวาดกลัวว่าธรรมชาติจะลงโทษอาณาจักรแห่งนี้ ต่อให้การคุ้มกันแน่นหนา มีทั้งเหล่าทหารและองครักษ์มากมายเพียงใด แต่เมื่อเจอกับคลื่นความโกรธของชาวบ้าน พวกเขาก็ต้องล่าถอยอย่างช่วยไม่ได้ เพราะการใช้พลังทำร้ายคนธรรมดาเป็นเรื่องที่ผิดอย่างยิ่ง

แต่ก็เพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น...อีกไม่นานกฎหมายที่เขียนขึ้นโดยกษัตริย์องค์ก่อนก็คงถูกแก้ไข

เจ้าชายลูเซียโน่เกิดมาพร้อมรูปลักษณะที่เปรียบเสมือนบุตรแห่งแสงสว่าง เพียงแค่ปรากฏตัวต่อหน้าประชาชนไม่กี่ครั้งก็กลายเป็นที่รักใคร่ ถึงขั้นถูกมองว่าเป็นผู้ที่ทำให้ไฮเดรนเจริญรุ่งเรือง มีเพียงคนในราชวังเท่านั้นที่รู้ว่าแท้จริงแล้วเจ้าชายองค์นี้เป็นพวกไร้น้ำยา นอกจากจะไร้ซึ่งพลังวิเศษแล้ว ยังใช้ชีวิตอยู่ไปวัน ๆ เท่านั้น

หลังจากเจ้าชายอัลเบิร์ต เจ้าชายลำดับที่สองขึ้นครองบัลลังก์เมื่อไม่กี่วันก่อน ก็มีคำสั่งให้เนรเทศเจ้าชายลูเซียโน่อย่างไรเหตุผล แม้ว่าทหารและองครักษ์จะสงสัยแต่ก็ไม่อาจทำอะไรได้ เจ้าชาย...ไม่ลิกษัตริย์อัลเบิร์ตเป็นมนุษย์ที่แสนโหดเหี้ยม มีหรือจะปล่อยให้น้องชายที่ชาวบ้านรักหนักหนาเช็ดหน้าอยู่ต่อในไฮเดรน เจ้าชายรัชทายาทก็พลีชีพในสนามรบไปตั้งแต่สองปีก่อนแล้ว คนที่ขวางหูขวางตาจึงเหลือเพียงเจ้าชายลำดับที่สี่เท่านั้น

“ปล่อยเจ้าชาย!”

“ถอยไปเดี๋ยวนี!”

“พอเถอะ”

เพียงคำพูดสั้น ๆ ง่าย ๆ ทั้งยังไม่ได้ดังมากมายที่หลุดออกจาก

ริมฝีปากได้รูป การเคลื่อนไหวทุกอย่างก็ดูจะหยุดชะงักอย่างพร้อมเพรียง เจ้าชายลูเซียโนกวาดสายตามองรอบกายด้วยดวงตาอ่อนแสง ก่อนจะส่ายหน้าน้อยๆ เพื่อให้ชาวบ้านหยุดมือ ภาพบุตรแห่งแสงสว่างตัวเปี้ยกปอนมีสีหน้าเศร้าสร้อยทำให้คนมองใจสลายได้ไม่ยากกว่าจะรู้ตัวทางออกจากเมืองก็ถูกเปิดโล่งเป็นแนวยาวเสียแล้ว

เสียงร่ำไห้และถ้อยคำคำทอกระตือรือร้นของคิใหม่แห่งไฮเดรนดังปะปนไปกับเสียงสายฝนที่ยังตกลงมาอย่างไม่มีทีท่าว่าจะหยุด จวบจนขบวนส่งตัวนักโทษที่ถูกเนรเทศขนาดใหญ่หายไปจากสายตาแล้ว ความรู้สึกคล้ายถูกแสงสว่างทอดทิ้งก็ตกลงกลางใจของผู้เฝ้ามองทั้งหมด

“เจ้าชาย...”

“เราไม่ใช่เจ้าชายแล้ว ท่านเรียกให้ถูกเถอะ”

แม่ทัพใหญ่แห่งไฮเดรนที่ได้รับคำสั่งให้มาส่งตัวนักโทษถอนหายใจ ยิ่งนึกถึงสิ่งที่ต้องทำต่อจากนี้ก็ยังรู้สึกผิดต่อเจ้าชายที่ไม่ได้ทำอะไรผิดเลยสักนิดผู้นี้

“ท่านคงรู้ดีว่าฝ่าบาทไม่ได้ต้องการเนรเทศท่านจริงๆ”

“ไม่ได้ต้องการเนรเทศ แต่ต้องการให้เราตายโดยที่มีมือตัวเองไม่เปื้อนเลือด เพราะอย่างนั้นจึงคิดจะส่งเราไปยังสถานที่ที่แสนอันตรายสินะ” ลูเซียโนยกยิ้มบาง ดวงตาที่มองแม่ทัพใหญ่ไร้ซึ่งความเกลียดชังใดๆ “ชีวิตของเราไม่ได้สลักสำคัญอะไรนัก แต่เด็ก ๆ ที่อยู่ในเรือม้าไม่ได้มีความผิด”

“ถึงเวลานี้แล้วท่านยังเป็นห่วงสัตว์พวกนั้นอีกหรือ!”

แม้จริงๆ ฝ่าบาทจะออกคำสั่งให้เจ้าชายนั่งบนเกวียนเพื่อให้ประชาชนเห็นภาพอันน่าอดสู ทว่าตัวเขาซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่กลับทนดูไม่ไหว จึงบอกให้เจ้าชายไปนั่งบนรถม้าคันนั้น ใครจะไปคิดว่าเจ้าชายจะไม่ยอม บอกเพียงว่าไม่ต้องการให้ลูกสัตว์ที่เลี้ยงไว้ต้องทนลมทนแดดจากด้านนอก ถึงขั้นสละรถให้อยู่ร่วมกับข้าวของต่างๆ ที่ฝ่าบาทอนุญาตให้เอามาด้วยได้ แล้วย้ายตัวเองมานั่งอยู่บนเกวียนเพื่อไม่ให้

พวกมันอึดอัดแทน

ช่วงเป็นเจ้าชายที่ไม่เหมือนเจ้าชายเลยจริง ๆ...

ขณะที่แม่ทัพหนุ่มร้อนใจ ลูเซียโน่กลับคิดเพียงว่าแค่ฝ่าบาทยอมให้เอาลูกสัตว์พวกนั้นมาด้วยก็น่าดีใจมากแล้ว โชคดีที่ฝ่าบาทไม่เคยเห็นพวกมัน และคิดว่าเขาเลี้ยงลูกสัตว์ธรรมดา ๆ มิเช่นนั้นแม้แต่เด็กพวกนั้นก็คงไม่อาจเอามาได้

“เราเลี้ยงพวกเขาพร้อมต้องเป็นห่วงพวกเขา นั่นจึงเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว”

“ท่าน...”

หลังเอ่ยจนจบประโยคลูเซียโน่ก็หลับตาลง ไม่คิดพุดคุยอะไรกับใครอีก แม้ทหารนำอาหารมาให้ก็ยังนั่งเงียบ ไม่หือไม่อือ จวบจนการเดินทางดำเนินมาถึงจุดหมายปลายทาง ซึ่งก็คือบริเวณชายป่าดำมืดซึ่งเต็มไปด้วยหมอก ขบวนเดินทางจึงหยุดเท้าแล้วปล่อยให้อดีตเจ้าชายเดินลงมาช้า ๆ

ลูเซียโน่จ้องมองป่าทึบที่ซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยหมอกจนมองไม่เห็นทิศทางเงียบ ๆ ในดวงตาไร้ซึ่งความหวาดกลัวใด ๆ เนื่องจากความเป็นห่วงที่มีทั้งหมดถูกเทไปให้แก่เหล่าเด็กน้อยบนรถม้าที่เขาร้องขอจนเอาพวกมันมาด้วยได้สำเร็จ

ถึงกระนั้นก็อดถามคำถามหนึ่งไม่ได้...

“ก่อนราชินีองค์ก่อนจะสิ้นใจ ฝ่าบาทที่เป็นบุตรชายเคยให้สัญญาเอาไว้ว่าจะไม่ทำร้ายเราซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมของนางเด็ดขาด เพราะอย่างนั้นจึงออกคำสั่งให้เจ้าข้าเราไม่ได้ หากอยากให้เราตายก็มีแต่ต้องปล่อยให้ตายไปเอง นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้ฝ่าบาทเลือกที่นี้ใช่หรือไม่”

แม่ทัพใหญ่ไม่ตอบคำถาม แต่กลับหันไปไล่คนขับรถม้าให้ถอยไปยืนด้านหลัง แล้วผายมือไปทางรถม้าซึ่งมีสรรพชีวิตที่อดีตเจ้าชายวางแผนอยู่ด้านใน

“รถม้าคันนี้ถือว่าเป็นของท่าน กรุณาจำให้มันว่าท่านถูกเนรเทศแล้ว หลังจากนั้นไปห้ามกลับมาเหยียบไฮเดรนอิก ขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ” ...และมีชีวิตรอดต่อไป

คำอวยพรนั้นจะเป็นไปได้ยากเหลือเกิน เรื่องนี้แม้แต่ตัวผู้ถูกเนรเทศที่ควมบ้าเข้าไปในเขตป่าและหายไปจากสายตาของทหารคนอื่น ๆ อย่างรวดเร็วก็ยังไม่รู้ดี

ป่าสายหมอกเป็นป่าที่เต็มไปด้วยสรรพชีวิต มีอาณาเขตกว้างขวางกินพื้นที่เทียบเท่าอาณาจักรใหญ่ ๆ ของมนุษย์สองแห่ง ทั้งยังเต็มไปด้วยปริศนามากมายที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ เพราะมนุษย์ทุกผู้ที่ยกย่องเข้าไปในนั้นล้วนแล้วแต่ไม่เคยมีชีวิตรอดออกมา ด้วยเหตุผลนั่นเองป่าสายหมอกจึงถือเป็นสถานที่อันตรายและเป็นเขตหวงห้ามของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นพลังหรือไม่มีก็ตาม

ลูเชียโนลดความเร็วของม้าลงเมื่อเข้ามาในป่าได้สักพักแล้ว ในเวลานี้เขาทำได้เพียงบังคับม้าไปอย่างไร้ทิศทาง ด้วยวิธีใดอย่างใดก็ไม่อาจออกไปได้โดยง่าย อีกทั้งตอนนี้ก็ไม่ได้มีเป้าหมายอะไร สิ่งเดียวที่ควรคำนึงถึงจึงมีเพียงเรื่องที่ว่า จะทำอย่างไรให้ชีวิตต่อไปได้เท่านั้น

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะหาสถานที่สงบสุขสักแห่ง ใช้ชีวิตอยู่กับเด็กน้อยของตนโดยไม่ต้องสนใจอะไร หากออกจากป่าไม่ได้ เขาก็ทำได้แค่หวังว่าจะค้นพบสถานที่แบบที่ว่าสักแห่งในนี้ แม้ว่าตอนนี้ทั้งสองข้างทางจะเต็มไปด้วยหมอกหนาแน่นจนแทบจะมองไม่เห็นอะไรเลยก็ตาม

“แฉ่ววว”

เสียงร้องที่ดังแว่วมาจากด้านหลังทำให้อดีตเจ้าชายผู้สูงศักดิ์เริ่มเป็นกังวล รถม้าคันนี้เป็นรถม้าเก่า ๆ จึงไม่มีช่องแสงให้มองจากที่นั่งคนขับเข้าไปด้านใน การที่เด็กน้อยแสนว่าง่ายของเขาส่งเสียงร้องออกมาเช่นนี้แสดงว่าต้องหิวมากแล้วเป็นแน่

หากว่าจำไม่ผิดน่าจะเป็นเสียงของลูกสัตว์เกิดใหม่ที่ยังควบคุมตัวเองได้ไม่ดีเท่าลูกสัตว์ตัวอื่น ปกติเด็ก ๆ เชื้อฟังเขามาก บอกให้เงียบก็เงียบมาโดยตลอด ไม่ว่าจะหิวหรืออะไรก็ตาม นี้อยอมแปลว่าอีกฝ่ายคงทนไม่ไหวแล้วจริง ๆ

ถึงอย่างนั้นก็ยิ่งหยุดพักตรงนี้ไม่ได้...

แม้จะไม่มีพลังแบบใคร ๆ แต่ลูเซียโน่เชื่อมั่นในสัญชาตญาณของตัวเอง ที่แห่งนั้นอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมองไม่เห็นอะไรเลยสักอย่าง มีหลายครั้งที่เขารู้สึกเหมือนกับถูกจ้องมองด้วยแววตาทิวิกระหาย ทว่าเจ้าของสายตาเหล่านั้นกลับทำราวกับกำลังกลัวอะไรบางอย่างจึงไม่กล้าเข้ามาใกล้

ยิ่งเข้าไปในป่าลึกมากเท่าไร เขาก็ยิ่งมั่นใจในความคิดของตัวเองมากขึ้นเท่านั้น เสียงขู่คำรามแสบต๋ำที่ดังมาตามสายลมบอกให้รู้ว่าตนถูกมองเป็นเหยื่อ แต่ผู้ล่าที่น่าจะเป็นอสูรเหล่านั้นกลับไม่กล้าเข้ามาใกล้ ไม่แม้แต่จะเข้ามาให้เห็นในระยะประชิด ลูเซียโน่รับรู้ได้ถึงคามผิดปกติ แต่สำหรับเขาความสงสัยไม่ได้สำคัญเท่าเด็ก ๆ ที่อยู่ในรถม้า

โชคดีที่ชายหนุ่มได้รับความรักจากธรรมชาติและสรรพสัตว์เสมอไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม หลังผ่านพ้นการเดินทางที่ไม่รู้วันคืนมาพักใหญ่ ในที่สุดเขาก็เดินทางมาถึงพื้นที่ที่ไร้ซึ่งหมอกควัน

แสงอาทิตย์ สายลม ความชื้นของผืนดิน หรือแม้แต่ต้นไม้สีเขียวชชีแสนงดงาม ภาพเหล่านี้ทำให้ลูเซียโน่ตื่นตกใจประหนึ่งได้เดินทางทะลุมิติเข้ามาในดินแดนอีกแห่งที่ไม่ใช่ป่าสายหมอก

เสียงกร้อง เสียงน้ำ...

ในใจของเจ้าชายผู้ถูกเนรเทศเต็มไปด้วยความตื่นเต้น นึกขอบคุณอะไรก็ตามที่ทำให้เขามาได้ถูกทาง หลังจากบังคับม้าไล่ตามเสียงน้ำไปไม่นาน ในที่สุดก็เจอกระท่อมหลังหนึ่งตั้งอยู่ท่ามกลางหมู่แมกไม้ พื้นที่รอบกระท่อมเป็นลานโล่งกว้าง เหมาะสำหรับใช้เป็นที่พักอาศัยเป็นอย่างยิ่ง หากไม่มีคนอยู่นะนะ

ลูเซียโน่ลงจากรถม้าแล้วเดินตรงไปหน้าประตูเก่าๆ เคาะอยู่สองสามทีก็ยังไม่ได้ยินเสียงตอบรับใด ๆ กระทั่งบานประตुरु่วงลงมาทั้งบาน ชายหนุ่มที่รับไว้ได้ทันจึงตาโต หลังจัดที่ทางให้มันเรียบร้อยแล้วเดินเข้าไปด้านใน มองสำรวจพื้นที่รอบๆ ซ้ำๆ จึงได้ข้อสรุปว่ากระท่อมหลังนี้น่าจะไม่มีเจ้าของ เพราะนอกจากเตียงนอนเก่าๆ ที่ทำจากไม้ ถังน้ำกับเก้าอี้สักตัว ในนั้นก็ไม่มีอะไรอีกเลยแม้แต่ฟูก อีกทั้งยังมีหยากไย่เกาะอยู่บางมุม ประเมินดูแล้วคงถูกทิ้งมานานพอสมควร ขอขอบคุณที่ให้ที่อยู่แก่เรา...

เมื่อมีที่อยู่แล้วก็ต้องรีบทำความสะอาด ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่อาจปล่อยให้เด็ก ๆ นอนในสถานที่ที่เต็มไปด้วยฝุ่นเช่นนี้ได้ แม้ตั้งแต่เกิดมาจะไม่เคยทำด้วยตัวเองมาก่อน แต่ลูเซียโน่ไม่ใช่คนโง่ เขากะห่อสัมภาระเล็กๆ ของตัวเองออก หยิบผ้าผืนหนึ่งขึ้นมาพร้อมกับถังน้ำที่ถูกทิ้งไว้ แล้วตรงไปยังแม่น้ำที่อยู่ไม่ไกล มองเห็นได้แม้ไม่ต้องเดินสำรวจ

ส่วนเหตุผลที่ยังเปิดประตูให้เด็ก ๆ ลงจากรถม้าไม่ได้เป็นเพราะหากเห็นหน้าเขาเข้า เด็ก ๆ ที่หวาดกลัวและกังวลมาโดยตลอดจะต้องร้องหาแน่นอน ลูเซียโน่จึงทำได้เพียงอดกลั้นทิ้งรถม้าไว้ใกล้ๆ กระท่อมตักน้ำใส่ถังแล้วเข้าไปทำความสะอาดด้านในด้วยตัวเอง แม้จะรีบมากเพียงใดก็กินเวลาพอสมควร ตอนนี้ดวงอาทิตย์ก็ใกล้ลับขอบฟ้าเต็มทน

ชายหนุ่มรีบล้างมือล้างไม้ให้สะอาด จากนั้นตรงไปที่รถม้า เปิดประตูออกจับพลันจนได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวด้วยความตกใจจากสิ่งมีชีวิตที่อยู่ด้านในได้อย่างชัดเจน

“เราเอง” ทว่าเพียงแค่ส่งเสียงที่แสนอ่อนโยนออกไปเพื่อบอกตัวตน เหล่าเด็กน้อยที่อยู่ในนั้นก็หยุดการเคลื่อนไหวในทันที

สิ่งมีชีวิตที่มีลักษณะคล้ายก้อนขนสีดำสนิทขนาดเท่าสองฝ่ามือ กระโจนเข้ามาหาเป็นตัวแรก ลูเซียโน่ยกมือขึ้นรับตามความเคยชิน

กระทั่งเห็นใบหน้าเล็กของจิ้งจอกทมิฬตัวน้อยมองมาอย่างอดอ้อน เขาจึงเผยรอยยิ้มออกมาแล้วลูบหัวมันเบา ๆ

หลังจากนั้นไม่นานสิ่งมีชีวิตตัวอื่น ๆ ก็พากันกระโจนเข้าหาจนชายหนุ่มล้มลงไปนอนอยู่กับพื้น ‘สัตว์อสูร’ ทุกตนต่างก็เข้ามาคลอเคลียร้องขออ้อมกอดอบอุ่น ท่าทางของลูกสัตว์น้อยที่ลั่นแล้วแต่เป็นสัตว์อสูรน่ารักน่าชังมากจนลูเซียวโนใจจะละลาย

“พวกเจ้าเข้าไปรอในกระท่อมก่อนได้หรือไม่ เราจะเอาของลงจากรถม้า”

ลูกเสือหิมะที่เพิ่งเกิดใหม่และเป็นเจ้าของเสียงร้องในคราแรกส่งเสียงตอบรับเบา ๆ จากนั้นจึงหันหลังเดินตามสัตว์อสูรตนอื่นไป

เมื่อทางสะดวกลูเซียวโนก็จูงม้าทั้งสองตัวไปผูกไว้ข้างกระท่อมหยิบอาหารและถังน้ำของมันที่มีติดรถมาเตรียมไว้ให้ แล้วถึงปีนขึ้นไปด้านบน มองกองผ้าห่มและอาหารต่าง ๆ ที่สาวใช้คนสนิทของเขาจัดเตรียมไว้ให้พร้อมพื้มพำชอบคุณเสียงแผ่ว คิดในใจว่าอย่างน้อยก็ยังมีคนที่ดีต่อเขาเหลืออยู่บ้าง

ข้าวของที่มีมอดูแล้วก็ไม่ได้เยอะอะไร แต่แค่เด็ก ๆ มีที่นอนก็ถือว่าดีมากแล้ว

ลูเซียวโนผู้ไม่เคยต้องออกแรงใช้เวลาเดินเข้าเดินออกระหว่างกระท่อมกับรถม้าอยู่สองรอบถึงชนของเข้ามาหมด กระทั่งจัดที่จัดทางวางเบาะนุ่มให้สัตว์อสูรตัวน้อยทั้งสี่ตนแล้ว เขาจึงนั่งขัดสมาธิ อ้าแขนรับพวกมันเข้ามากอดไว้นั่นอย่างอ่อนโยนเหมือนเช่นที่เคยทำมาโดยตลอด

“เจ้าตัวน้อย แข็งแรงดีแล้วหรือ”

ลูกเสือที่เพิ่งหายไข้ส่งเสียงตอบรับเบา ๆ ก่อนจะกระโจนมานั่งบนตักลูเซียวโน แล้วใช้ลิ้นเล็ก ๆ เลียแก้มเขาอย่างอดอ้อน ชายหนุ่มที่เคยชินกับพฤติกรรมของฝูงสัตว์อสูรเพราะเลี้ยงพวกมันมาตั้งแต่เกิดหัวเราะอารมณ์ดี ค่อย ๆ หยิบอาหารที่สาวใช้เตรียมไว้ออกมา มือขวา

ป้อนนมลูกเสือน้อย มือซ้ายป้อนเนื้อชิ้นเล็กให้ลูกงู สลับกับป้อนอาหารให้เด็ก ๆ คนอื่นที่ไม่ยอมกินเองไปด้วย

สัตว์อสูรคือชื่อเรียกของสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาไม่แพ้มนุษย์ ถือเป็นการเรียกเหล่าสรรพสัตว์ที่มีพลังโดยรวม คล้ายเป็นชื่อเรียกของเผ่าพันธุ์อย่างหนึ่ง แม้จะแยกย่อยออกเป็นหลายระดับสูงต่ำมากมาย แต่สัตว์อสูรที่อ่อนแอที่สุดก็ยังถือว่าแข็งแกร่งกว่ามนุษย์ที่ไร้พลังอยู่ชั้นหนึ่ง

ลูเซียโนเกิดมาไร้พลัง ความสามารถพิเศษเพียงอย่างเดียวที่มีคือการเป็นที่รักของสัตว์อสูรเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นจิ้งจอกทมิฬ เสือหิมะ งูเผือก หรือแม้แต่กระต่ายแสงจันทร์ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นสัตว์อสูรที่อยู่ในระดับสูงกว่าคนธรรมดาเช่นเขา ยังไม่นับเรื่องที่เจ้าพวกนี้ไม่ใช่แค่เพียงอสูรชั้นต่ำอีก เทียบกันดูแล้วบางทีพวกมันอาจจะมีความยิ่งกว่าตัวเขาที่เป็นเจ้าชายด้วยซ้ำ

คิด ๆ ดูแล้วก็น่าแปลก...

ตลอดชีวิตยี่สิบปีที่ผ่านมาของลูเซียโน เขาคิดว่าตัวเองโชคร้ายมาโดยตลอด การโตขึ้นมาเป็นเจ้าชายลำดับที่สี่ที่มีบริวารห้อมล้อม ไม่ได้ทำให้รู้สึกอบอุ่นอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมารดาแท้ ๆ ตายไปตั้งแต่เกิด บิดาเองก็ไร้ซึ่งความสนใจ คนที่ดีต่อเขาก็มีแค่ราชินีเซร่า ซึ่งเป็นมารดาบุญธรรมกับสาวใช้คนสนิทเท่านั้น

โชคดียิ่งแรกในชีวิตของเจ้าชายอย่างเขาคงเป็นการที่จู่ ๆ เมื่อหลายเดือนก่อนก็เก็บไขสัตว์อสูรได้ใบหนึ่ง เขาเลี้ยงดูมันอย่างดี มอบให้ทั้งความรักและเวลา จวบจนเจ้าตัวน้อยฟักออกมาจากเปลือกกลายเป็นลูกงูเผือกที่มีนัยน์ตาสีแดงอ่อนแสนขี้อ้อนตนหนึ่ง ลูเซียโนจึงรู้ได้ในเวลานั้นว่านี่คือสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเขามีความหมาย

ไม่รู้ว่าจะจู่ ๆ โชคก็หล่นทับหรืออย่างไร หลังลูกงูเผือกฟักได้ไม่เท่าไร ลูกสัตว์เพิ่งเกิดก็ทยอยกันปรากฏตัวขึ้นในสวนระหว่างที่เขาเดินเล่นที่ละตน ๆ จนสุดท้ายก็กลายเป็นเด็ก ๆ เหล่านี้ที่วิ่งไปวิ่งมาอ้วนเยี้ย

เต็มห้องไปหมด แถมยังมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แม้จะพูดไม่ได้แต่กลับเข้าใจและเชื่อฟังคำพูดของเขาทุกอย่าง

ช่างเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจจริง ๆ...

“แฉ่ว” ลูกเสือน้อยสีขาวปลอด ผู้เป็นน้องเล็กของครอบครัวส่งเสียงร้องอย่างสบายใจ ขณะนอนหงายให้ลูเซียบโน้เซียบพุงอย่างเพลิดเพลิน

พอเห็นท่าทางของเด็ก ๆ แสนน่ารักที่ว่าง่ายยิ่งกว่าสัตว์เลี้ยงทั่วไป ลูเซียบโน้ก็ยิ่งคิดว่ามันช่างแปลกประหลาดเหลือเกิน ตัวเขาใช้ชีวิตอยู่แต่ในห้อง นอกเหนือไปจากการเดินเล่นและอ่านหนังสือก็แทบไม่ได้ทำอะไร ไม่แปลกที่จะได้อ่านตำรามาแล้วมากมาย และเรื่องของสัตว์อสูรก็เป็นเรื่องที่เขาให้ความสนใจเป็นพิเศษ

ปกติแล้วสัตว์อสูรไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาน่ารักเสมอไป พวกที่ดูน่าเกรงขามและน่าหวาดกลัวมีเยอะกว่าเป็นไหน ๆ แต่เขากลับได้พบเจอแต่พวกสัตว์อสูรตัวน้อยน่ารักขนปุกปุย นอกจากมิเกลซึ่งเป็นูที่ดูน่าเกรงขามหน่อย ที่เหลือล้วนเหมือนตุ๊กตานุ่มนุ่ม แบบนี้ไม่เรียกว่าโชคดีเกินไปหน่อยหรือ ลูเซียบโน้ไม่ใช่คนโง่ เขารู้ว่าเรื่องนี้มันมีเบื้องลึกเบื้องหลัง แต่เพราะไม่มีหลักฐานใด ๆ ให้สืบ อีกทั้งเจ้าพวกตัวน้อยก็น่ารักเสียเหลือเกิน สุดท้ายจึงได้แต่ปล่อยให้เรื่องราวเป็นไปโดยไม่คิดอะไรให้มากความ ถึงเวลาเดี๋ยวก็รู้เอง

“เด็กดี ให้เราดูหน้าก่อนเร็วเข้า”

ลูเซียบโน้อุ้มกระต่ายแสงจันทร์ขนทองตัวนุ่มขึ้นมามองในระดับสายตา เทียบกับงูเผือกแล้วเขาเจอเด็กตนนี้ทีหลัง แต่เพราะเจอตอนเป็นตัว อีกฝ่ายเลยถือได้ว่าอายุมากกว่า และนับเป็นพี่ใหญ่ของกลุ่ม แม้การเจริญเติบโตจะช้าหากเทียบกับน้อง ๆ ก็ตาม

กระต่ายน้อยเอาจมูกคุนปลายนิ้วของลูเซียบโน้เบา ๆ จากนั้นจึงซุกตัวเข้าหาอ้อมกอด แย่งที่ที่เด็ก ๆ ชื่นชอบมากที่สุดอย่างหาได้ยาก เพราะปกติเจ้าตัวน้อยมักจะทำตัวเป็นพี่ใหญ่ เสียสละให้น้องเสมอ

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติ...

“เจ้าเป็นอะไรไป” เมื่อเห็นดวงตากลมโตสีทองเช่นเดียวกับสีขนกะพริบพริบ ๆ และจ้องมองมาคล้ายจะบอกอะไรบางอย่าง ลูเซียโนก็มองตอบอย่างเป็นกังวล น่าเสียดายที่ลูกสัตว์อสูรตนนี้ยังพูดคุยมไม่ได้ เขาจึงทำได้เพียงโอบกอดมันไว้เพื่อปลอบประโลม

เทียบกับสัตว์อสูรตนอื่น ๆ ที่มีพลังคล้ายมนุษย์หรือมีพลังในการทำลายล้าง กระต่ายแสงจันทร์คือสัตว์อสูรในตำนานที่มีพลังในการมองเห็นอดีตและอนาคต ถือเป็นสัตว์อสูรระดับตำนานที่ถูกบันทึกว่าสูญพันธุ์ไปหลายพันปีแล้ว ทว่า...

ลูเซียโนเก็บลูกของมันได้โดยบังเอิญ

“แฉ่ววว”

เขาหยุดคิดเรื่องความบังเอิญมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิต แล้วหันไปสนใจลูกเสือหิมะที่ไม่ควรจะมาโผล่ในแถบพื้นที่ของไฮเดรนซึ่งเป็นอาณาจักรที่มีอากาศอบอุ่นตลอดปี คราวนี้เจ้าเสือน้อยไม่ได้ตรงเข้ามาอ้อนนอนนอนในอ้อมกอด แต่มันมองกระต่ายขนทองในอ้อมกอดเขาเงิบ ๆ แล้วทรุดตัวลงนอนด้านข้าง ดวงตากลมโตกะพริบพริบ ๆ เหมือนร้องขอให้เขาลูบตัว และลูเซียโนก็ทำให้ด้วยความเต็มใจ

“หลับกันเถอะเด็ก ๆ พรุ่งนี้ค่อยคิดว่าจะเอาอย่างไรต่อ”

สุดท้ายก็จบลงด้วยการที่เขาต้องนอนอยู่บนเบาะและกองผ้านุ่มนุ่มร่วมกับเหล่าสัตว์อสูร ในอ้อมกอดคือกระต่ายแสงจันทร์ ไกล่มือเป็นลูกเสือหิมะ ส่วนงูเผือกนอนขดอยู่ข้างศีรษะ ไกล ๆ กันนั้นคือจิ้งจอกทมิฬที่มีหางเป็นพวงสววย แม้อากาศจะหนาวเหน็บเพียงใด แต่ใจของอดีตเจ้าชายที่เพิ่งถูกเนรเทศกลับรู้สึกอบอุ่น

ลูเซียโนหลับตาลงช้า ๆ แม้จะไม่แน่ใจว่าทำไม แต่เขากลับรู้สึกได้ว่าหากอยู่ที่นี้จะต้องปลอดภัยแน่นอน มันเป็นความรู้สึกลึก ๆ ในใจที่จู่ ๆ ก็ผุดขึ้นมาอย่างไร้เหตุผล แต่ก็ทำให้คืนแรกกลางป่าที่ได้ชื่อว่าอันตรายที่สุดผ่านไปได้ด้วยดี

.

.

.

ตื่นลิ...

ตื่นเร็วเข้า

ตื่น...

‘ตื่นเถอะ ท่านจะพลาดโอกาสนี้ไม่ได้ละ’ เสียงกระซิบด้วยความหวาดระแวงปนตื่นตระหนกของเด็กชายผู้หนึ่งดังขึ้นข้างหู ปลุกให้ลูเซียโนลืมหันตาตื่นจากความฝันอันมืดมิดขึ้นมาเพียงลำพัง

“ใครนะ” ชายหนุ่มผู้คลุกขี้นึ่ง กวาดสายตาสอดส่องซ้ายขวามองหาต้นเสียง แต่นอกจากความว่างเปล่าก็ไม่พบอะไรอีกเลย

ใช่...

ทุกอย่างว่างเปล่าไปหมด แม้แต่ข้างกายและในอ้อมกอดของเขา

เด็ก ๆ ไปไหนกันหมด!

‘เร็วเข้า’ เสียงกระซิบดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ลูเซียโนลืมหันทิศทางของมันได้อย่างรวดเร็ว เขาหันไปมองทางประตูที่เปิดออกตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ก่อนจะมองสบดวงตากกลมโตสีทองของกระต่ายแสงจันทร์ตัวน้อยนั่งจั่น

“รูน?”

แม้จะไม่เคยได้ยินเสียงกระต่ายน้อยมาก่อน แต่ลูเซียโนลืมนั่นใจว่าเจ้าของเสียงเล็ก ๆ นั้นต้องมาจากกระต่ายของเขาแน่นอน

‘เร็วเข้า ต้องรีบแล้ว’

“รูน! เดียวสิรูน!”

เมื่อเห็นเด็กน้อยของตัวเองวิ่งออกไปด้านนอกในเวลากลางค่ำกลางคืนที่แม้แต่ตนยังมองอะไรไม่เห็น ลูเซียโนก็ทำได้เพียงวิ่งตามหลังไปด้วยความเป็นห่วง กระทั่งผ่านมาระยะหนึ่งเขาจึงเริ่มรับรู้ได้ถึงความ

แปลกประหลาดของสถานที่แห่งนี้

ทั้งที่มองอะไรไม่เห็น แต่ร่างสีทองของรูนที่อยู่ด้านหน้ากลับดูชัดเจนมากเป็นพิเศษ อีกทั้งร่างกายที่ไม่เคยได้ออกกำลังของเขายังไร้ซึ่งความเหนื่อยล้าแม้จะวิ่งมาส์กระยะแล้ว

‘ใกล้หมดเวลาแล้ว’

“เวลา...เวลาอะไร”

ลูเซียโนวิ่งตามไปสุดฝีเท้า ทว่าพยายามเท่าไรก็ไม่อาจไล่ตามหลังกระต่ายน้อยทัน เสียงเล็ก ๆ น่ารักที่ดูราวกับกำลังพูดกับเขาอยู่ในความคิดเคร่งเครียดขึ้นเรื่อย ๆ จากที่ตอนแรกยังหันกลับมามองบ้างว่าเขาตามทันหรือไม่ กลายเป็นเร่งความเร็วจนแทบตามไม่ทัน

แต่สุดท้ายเจ้าตัวน้อยก็ชะลอฝีเท้าลงจนเขาวิ่งเข้าไปอ้อมขึ้นมา กอดได้สำเร็จ

“เราไม่ได้อยู่ในโลกความจริงใช่ไหม รูน”

เจ้าตัวน้อยในอ้อมแขนเงยหน้ามองลูเซียโนแล้วผงกหัวเป็นการตอบรับ ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ อีกฝ่ายก็เบนสายตาไปทางด้านหน้า ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัวว่าการที่รูนหยุดเท้าไม่ใช่เพราะต้องการให้เขาอ้อม แต่เป็นเพราะมันนำทางมาถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ภาพบรรยากาศรอบกายเริ่มแปรเปลี่ยนไปจากที่มองเห็นเพียงความมืดกลับกลายเป็นมายืนอยู่กลางป่าทึบโดยมีแสงจันทร์ช่วยให้มองเห็นสภาพรอบกายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เบื้องหน้าห่างออกไปไม่ไกลนักคือเชิงผาซึ่งมีปราสาทเก่าแก่ดำมืดแห่งหนึ่งตั้งอยู่ แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของลูเซียโนไม่ใช่ปราสาท

ทว่าเป็นคนผู้หนึ่ง...

อ้อมแขนที่กอดกระชับกระต่ายแสงจันทร์เปลวออกแรงมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว ดวงตาจับจ้องเพียงชายผู้ซึ่งยืนนิ่งอยู่ริมผา ลูเซียโนยกมือกุมหน้าอก เมื่อพบว่าหัวใจที่เต้นอย่างสงบมาโดยตลอดเริ่มทวีความรุนแรง แม้แต่ลมหายใจก็ดูคล้ายจะติดขัด ทั้งที่ไม่ว่าจะพยายามเท่าไร

ก็ไม่อาจมองเห็นใบหน้าของคนผู้นั้นได้ รวากับมีหมอกควันกลุ่มหนึ่ง บดบังดวงตาของเขาเอาไว้ จนเห็นแค่เพียงร่างกายสูงใหญ่ในชุดคลุมสีดำ

ท่าน...

เขาอยากส่งเสียงเรียก อยากบอกให้หันหน้ามามองคนที่ยืนอยู่ตรงนี้ตามที่หัวใจร้องบอก ทั้งที่ไม่รู้ว่าเหตุใดจึงคิดเช่นนั้น ทว่ากลับไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมา แม้จะพยายามมากเพียงใดก็ตาม

ได้โปรด...

ได้โปรดหันมาหาเรา

จิตวิญญาณในร่างกายถูกรังดังกึกก้องอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ลูเซียโน่อยากก้าวเท้าเข้าไปหาคนผู้นั้น ทั้งที่คิดว่าช่องว่างระหว่างเขากับคนผู้นั้นจะต้องลดลงแท้ๆ แต่มันกลับเพิ่มมากขึ้นทุกที มากจนหัวใจของเขาร้องด้วยความเจ็บปวด

‘หมดเวลาแล้ว...’

ลูเซียโน่อยากถามกระต่ายในอ้อมกอดว่าหมดเวลาอะไร แต่ยังไม้ทันได้เอ่ยปาก ภาพของชายผู้นั้นหรือแม้แต่ปราสาทด้านหลังก็จางลงเรื่อยๆ รวากับพร้อมสลายหายไปได้ทุกเมื่อ

ไม่...

ไม่ อย่าเพิ่งไป!

อย่า...

“อย่าไป!” เสียงตะโกนสุดท้ายที่คั่นออกมาจากจิตวิญญาณพังดูเจ็บปวดมากเสียจนแม้แต่เขายังไม่เข้าใจ แต่ในที่สุดก็ส่งไปถึง...

ท่ามกลางหมอกควันที่ดูเลือนราง ชายผู้นั้นดูคล้ายกับกำลังหันหน้ามาหา ต่อบังไม่ให้เห็นสีหน้า แต่ลูเซียโน่ก็ยังมั่นใจว่าดวงตาของคนผู้นั้นเป็นดวงตาสีเลือด... สีเลือดที่แสนงดงาม งดงามจนบีบหัวใจของเขาเสียจนรวดราวไปหมด

‘...อย่าได้พบเจอกันอีกเลย’

เสียงเรียบเย็นอันแสนคุ้นเคยที่เขามั่นใจว่าไม่เคยได้ยินมาก่อน
ดังมาจากที่ไกลแสนไกล ไกลชนิดที่ลูเซียโนยังไม่ได้คิดว่าเขาจะจดจำได้
น่าเสียดายเหลือเกินที่มันสลักลึกลงในจิตวิญญาณ ทรมานจนหัวใจ
ของเขาแทบจะแหลกเหลว ทรมานมากเสียจนหยาดน้ำใส ๆ ไหลริน
ออกมาจากดวงตาทั้งสองข้าง

และสุดท้าย...ก็ทำได้เพียงมองคนผู้นั้นจางหายไปเงียบ ๆ

ลูเซียโน่ผุดลุกขึ้นนั่งแล้วก้มหน้าลงร้องไห้สะอึกสะอื้น สอง
มือผอมพยายามปกปิดใบหน้าไม่ให้เด็ก ๆ ที่ลืมหูลืมตามองตามาก
เกินไป แม้มันจะไม่ได้ผลนัก เพราะสัตว์อสูรทุกตนต่างลือมวงเข้ามา
มองแล้วใช้หัวคอคอเคลียเพื่อปลอบประโลมจนอุ่นหายไปหมด แต่อย่าง
น้อยเขาก็ไม่เอากร้องไห้ให้กระต่ายน้อยที่เป็นต้นเหตุของเรื่องราว
ทั้งหมดเห็น เขาไม่อยากให้เด็กน้อยที่หวังดีต้องรู้สึกผิด

กว่าน้ำตาที่ไหลออกมาโดยไม่อาจห้ามจะหยุดลง เลือนน้อยที่
เด็กที่สุดในกลุ่มก็พล็อยหลับไปอีกรอบ ลูเซียโน่ใช้แขนเสื้อซับดวงตา
แดงก่ำของตนเบา ๆ ก่อนจะส่งยิ้มอ่อนโยนให้เด็กน้อยทั้งหมดเพื่อให้
พวกมันสบายใจ

“ไปนอนต่อเถอะ เราไม่เป็นไร”

แม้จะไม่เชื่อคำพูดนั้นเท่าไร แต่เด็ก ๆ ที่ไม่เคยขัดคำสั่งของผู้ที่
เปรียบเสมือนมารดาก็ยังยอมเดินหงอย ๆ กลับไปนอนหลับแต่โดย
ดี เพลอแวบเดียวก็หลับไปด้วยความง่วงงุน เหลือเพียงไฟใหญ่อย่าง
กระต่ายแสงจันทร์เท่านั้นที่ยังคงหมอบอยู่ด้านข้าง ใช้ดวงตากกลมโต
จ้องมองแม่จ่าอย่างรู้สึกผิด

“อย่ากังวลเลย” ลูเซียโน่ลูบหัวเล็ก ๆ ของรูนอย่างทะนุถนอม
“แม้จะไม่รู้ว่าเขาคือใคร แม้จะไม่รู้ว่าเหตุใดเราจึงร้องไห้ แต่เราดีใจ
จริง ๆ...เราดีใจที่ได้เจอเขา”

ไม่รู้ว่าจะเนิ่นนานเพียงใดที่ทำได้เพียงร่ำร้องหาบางสิ่งที่เขาหาย

บางสิ่งบางอย่างบอกให้รู้ว่าตัวเขามองหาสิ่งที่ว่านั้นมานานมากแล้ว
 นานมากจนแทบไม่รู้ว่าการรอคอยเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไร
 แต่ครั้งนี้เราจะตามหาให้เจอ
 ชาตินี้...ต้องเป็นชาตินี้เท่านั้น
 ไม่ขอรอคอยอีกต่อไปแล้ว

เจ้าชายกับสัตว์อสูร

“รุ่นเด็กดี เจ้าจงใจทำให้เราได้เจอกับชายผู้นั้นในฝันใช่หรือไม่”

ลูเซียโนะเขี่ยปลายจมูกน้อยๆ ของกระต่ายในอ้อมกอดเบาๆ เมื่อเห็นดวงตากลมโตหูลบลงอย่างรู้สึกผิด เขาก็ยกยิ้มบาง ไม่คิดถามอะไรอีก เพราะผลจากการถามคำถามเพียงสองสามข้อก็ทำให้เข้าใจเรื่องราวได้มากพอควรแล้ว

ดูเหมือนพลังของรุ่นจะยังมีไม่มากพอที่จะคงภาพความฝันเอาไว้ได้อย่างยาวนาน เด็กน้อยจึงเอ่ยเร่งเขาอยู่ตลอดเวลาให้ตามไปไวๆ เพราะเพียงเสี้ยววินาทีที่ช้าอาจทำให้การพบเจอกับชายผู้นั้นคลาดเคลื่อนได้ ไม่รู้เพราะเหตุใดกระต่ายแสงจันทร์ตนนี้จึงรับรู้ได้ว่าจิตวิญญาณลึกๆ ที่กำลังเรียกร้องหาบางสิ่งของเขาต้องการอะไร

แม้สมองจะจดจำไม่ได้ ทว่าลูเซียโนะแน่ใจว่าชายผู้นั้นมีความสำคัญต่อตนเป็นอย่างยิ่ง ต่อให้ไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงหลงลืมไป ทั้งที่หัวใจเรียกร้องหาอย่างปวดร้าวถึงขนาดนั้น เขาก็ยังมั่นใจว่าจะต้องหาเจออย่างไรก็ต้องได้เจอกัน จะไม่มีการรั้งรออะไรอีกเด็ดขาด

แต่จะตามหาอย่างไรดี...

“ฐาน รู้หรือไม่ว่าปราสาทในฝันของเราอยู่ที่ใด” ลูเซียโน่ลูบขน ลูกจิ้งจอกนามอัลเลนที่เข้ามาอดอ้อนเรียกร้องความสนใจจากเขา ตามความเคยชิน ขณะที่สองตาจับจ้องไปยังฟ้าใหญ่ของเด็ก ๆ อย่าง คาดหวัง

“แฉ่ว” เจ้าเสือน้อยร้องเก่งขยับเข้ามาเบียดลูกจิ้งจอกพลงเอียง คอมองอย่างงุนงงตามประสาพินน์น้อยซี้ตงสัย ส่วนจิ้งจอกขนดำที่อยู่ ด้านข้างก็ไม่ได้สุขุมอะไรนัก ผงกหัวขึ้นมาขู่ฟ่ออย่างรำคาญใจแล้วก็ใช้ หางเป็นพวงตีหน้าน้องเล็กไปหนึ่งที เทียบเด็ก ๆ สองตนนี้กับมิเกล ูเผือกแสนสงบเงียบแล้ว เรียกได้ว่าแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

“อ้อนแบบนี้อยากได้อะไร หือ เจ้าตัวเล็ก”

“แฉ่ววว แฉ่ว” พินน์ใช้สองขาตะกุกตะกายขูดผ้าเน้อบางของ ผู้ที่มันมองว่าเป็นมารดาไปมา โชคดีที่อย่างน้อยมันก็รู้ว่าห้ามทาง กรงเล็บเด็ดขาด เสื้อผ้าที่มีอยู่เพียงไม่กี่ชุดของลูเซียโน่จึงยังอยู่ดี

“เหมือนเมื่อครู่เราจะเห็นประกายแสงสีเงินชัดเจนกว่าเดิม มา ให้เราดูลายที่ตัวเจ้าเร็วเข้า”

คำกล่าวของลูเซียโน่ทำให้ดวงตาสีฟ้าสดใสของพินน์เป็น ประกาย มันรีบเหลียวกลับไปมองลวดลายบนตัวอย่างรวดเร็ว แล้วก็ พบว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ลายพาดกลอนสีเงินของมันเห็นได้ชัดเจนขึ้น แล้ว!

“แฉ่ว ๆ ๆ แฉ่ววว” เจ้าตัวเล็กพุดจ้ออย่างดีใจไปด้วยเลียหน้า มารดาไปด้วย ทำเอาอดีตเจ้าชายผู้สะอาดสะอาดอันเปื้อนน้ำลายไปหมด ทั้งตัว อยากจะบอกให้เจียนก็พุดไม่ออก จึงทำได้เพียงหัวเราะออก มาอย่างอารมณ์ดีแล้วปล่อยเจ้าตัวเล็กลงพื้น มองฝายนั้นวิ่ง่วนไปมา ด้วยแววตาอ้อนโยน

กล่าวกันว่าลูกเสือหิมะเมื่อเติบโตลวดลายบนตัวจะชัดเจนขึ้น เรื่อย ๆ ทั้งยังเป็นการบอกถึงพลังภายในร่างกายได้เป็นอย่างดี การที่ พินน์ซึ่งมีอายุยังไม่ถึงขวบปีมีลวดลายบนร่างที่เห็นได้ชัดเจนเช่นนี้

หากว่าอยู่ในกลุ่มเสือหิมะคงได้กลายเป็นผู้นำรุ่นต่อไปอย่างไม่ต้องสงสัย

“รูน เรายังไม่ลืมคำถามที่ถามเจ้านะ”

กระต่ายน้อยที่ตอนนี้อบย่องไปซุกตัวอยู่ใต้เตียง โผล่ให้เห็นเพียงหางปุกปุยกลมป้อมสะดุ้งเฮือกอย่างน่าร้กน่าชัง ใจอยากจะทำเนียนไม่ได้ยิน แต่เพราะไม่อยากทำนิสัยไม่ดีกับแม่เจ้า จึงได้แต่เบนสายตาเหลียวมามองด้วยดวงตากกลมโตน่าสงสารหนึ่งครั้ง

พูดไม่ได้ รูนพูดไม่ได้สักหน่อย

“เรารู้ว่าเจ้าพูดได้แล้ว” ลูเซียโน่มองกระต่ายที่ทำตัวแข็งทื่ออย่างอ่อนใจ เขาไม่ใช่คนโง่ กระต่ายน้อยถึงขั้นใช้พลังได้แล้ว อีกทั้งในฝันก็พูดชัดถ้อยชัดคำ มีหรือจะยังพูดไม่ได้ในชีวิตจริง “เช่นนั้นก็ช่วยไม่ได้...มิเกล”

ไม่เอามิเกลนะ!

เจ้าของชื่อที่หลับตามมาโดยตลอดเปิดเปลือกตาขึ้นช้า ๆ ก่อนจะเลื้อยเข้าไปหากระต่ายน้อยที่มองกลับมาแบบหวาด ๆ ทำท่างายนอกของมิเกลนั้นดูคล้ายกับกำลังจ้องจะตะครุบเหยื่อ ทำเอาสัญชาตญาณของเผ่าพันธุ์อ่อนแออย่างกระต่ายแสงจันทร์ถูกกระตุ้นจนสั่นสะท้านไปทั้งตัว

“รูน...” เสียงเรียกหวานจ้อยของแม่เจ้าที่รู้ดีว่ามันหวาดกลัว รูนเฝือกตนนี้มากเพียงใดทำเจ้าของชื่อน้ำตาลคลอ หลังขยิบขาสันป้อมไปด้านหลังจนติดตัวแม่เจ้าแล้วก็ขึ้นไปบนตักอีกฝ่ายอย่างคล่องแคล่ว หลังจากนั้นแสงสีทองเรืองรองก็ส่องสว่างไปทั่วห้อง พร้อม ๆ กับที่ร่างกระต่ายในอ้อมแขนของลูเซียโน่แปรเปลี่ยนเป็นร่างมนุษย์ของเด็กชายวัยสี่ถึงห้าขวบแทน

“รูนบอกไม่ได้” ดวงตากกลมโตสีทองมองแม่เจ้าอย่างอดอ้อน ก่อนจะยกนิ้วม้วนเส้นผมหยักศกสีทองที่ยาวระต้นคอของตนไปมาอย่างเป็นกังวล “มะ...ไม่ใช่ไม่ยากบอกนะ แต่รูนบอกไม่ได้จริง ๆ”

พอเห็นเด็กน้อยที่เลี้ยงมาโตจนแปลงร่างเป็นมนุษย์ได้แล้ว แถมยังมีหูยาว ๆ กับหางฟู ๆ เพิ่มความน่าเอ็นดูให้ตัวเอง ลูเซียโนก็ใจอ่อน ยวบ หลังจากลูบหัวขอบคุณมิเกลที่เลื้อยกลับมาขดตัวนอนอยู่ข้าง ๆ เขาจึงหันไปหยิบผ้าห่มมาคลุมตัวเด็กน้อยบนดักอย่างทะนุถนอมแล้วค่อยถามต่อ

“ทำไมจึงบอกไม่ได้ เรื่องนี้เราถามได้หรือไม่”

“ท่าน...ท่านผู้นั้นไม่ให้บอก”

“ไม่อยากจะทราบขนาดนั้นเลยหรือ...”

ลูเซียโนกัดริมฝีปาก พยายามควบคุมสีหน้าไม่ให้แสดงออกว่าเจ็บปวด ทว่าเมื่อก้มลงมองสัตว์อสูรทั้งสี่ก็รู้สึกราวกับหัวใจได้รับการปลอบประโลม มาถึงตอนนี้เขาเริ่มมั่นใจแล้วว่าเจ้าตัวน้อยพวกนี้มาจากไหน และถูกส่งมาโดย ‘ใคร’

หากท่านไม่สนใจคงไม่ส่งพวกเขามาให้เรา...

สัตว์อสูรเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นสัตว์อสูรหายากที่มีรูปลักษณะคล้ายสัตว์ธรรมดาทั่วไป หากลูเซียโนไม่ได้ศึกษาหนังสือหรือบันทึกเก่า ๆ มามากคงไม่รู้จักพวกมัน บางทีอาจคิดว่าเป็นสัตว์ธรรมดาไปแล้วก็ได้ แต่เพราะศึกษามา จึงรู้ว่าสัตว์พวกนี้ไม่ธรรมดาเป็นอย่างยิ่ง แต่ละตนล้วนมีพลังอันแสนวิเศษ นอกจากกระต่ายแสงจันทร์ที่มีพลังหยั่งรู้อดีตและอนาคต รวมถึงมีความสามารถในการรักษาสัตว์อสูรตนอื่นๆ ล้วนแล้วแต่แข็งแกร่ง ลูเซียโนไม่มีทางเป็นอะไรไปง่าย ๆ แน่نون

ในเมื่อตั้งใจปกป้องเราย่อมหมายความว่าท่านมองดูเราอยู่ตลอด แล้วเหตุใดจึงปฏิเสธเรา เหตุใดจึงไม่ให้ไปเจอกันเล่า

“รุ่นพี่พลังคู่อิต...หมายถึงชาติที่แล้วของเราได้หรือไม่”

“ไม่ได้ รุ่นดูได้เพียงอดีตในชาตินี้เท่านั้น”

“เช่นนั้นรุ่นพี่คู่อิตของชายผู้นั้นได้...”

“ไม่ได้เด็ดขาด!” กระต่ายแสงจันทร์เบิกตากว้างอย่างตื่น

ตระหนก เนื้อตัวสั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัวจนเกือบกลับร่างเดิม “คุณไม่ควรจะต้องเรื่องของท่านผู้นั้น ที่ได้มาอยู่ที่นี่ก็เพราะพลังรักษา...ห้ามใช้พลังอื่น”

“เขาส่งคุณมาจริง ๆ ลินะ” ลูเซียโนะยกยิ้มเมื่อเห็นกระต่ายน้อย ทำตาโตยกมือปิดปาก

“คะ...แค่เรื่องเมื่อคืนก็ทำให้ท่านผู้นั้นโกรธมากแล้ว แม่จำอย่าบังคับคุณเลยนะ” กระต่ายน้อยในร่างเด็กผู้ชายเบะปาก น้ำตาหยดแฉะ มันรู้ว่าแม่จำฉลาดยิ่งกว่าอะไร และตัวมันเองก็ยังเด็กและโง่มาก ถ้าถูกคาดหวังมากกว่านี้คงหลุดพูดทุกอย่างที่รู้ออกไปหมดแน่ ทั้งที่มันสัญญาว่าจะไม่ทำอะไรนอกเหนือหน้าที่แท้ ๆ

ส่วนเรื่องเมื่อคืน...ทั้งหมดเป็นเพราะมันสงสารแม่จำ ตั้งแต่ถูกจับมาดูแลมันเห็นแม่จำฝันร้ายแล้วก็ร้องไห้ออกมาตอนหลับตลอด แต่พอตื่นเข้ามากลับทำเหมือนจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตัวเองฝันร้าย เนื่องจากเป็นกระต่ายแสงจันทร์ที่แสนวิเศษ มันจึงไม่เหมือนพี่น้องคนอื่น ๆ ที่ไร้ซึ่งความทรงจำ มันมีสติและจำความได้นับแต่ลืมตาดูโลก ใบหน้าของท่านผู้นั้นคือสิ่งที่เห็น และคำสั่งที่ได้รับมาก็ฝังลึกอยู่ในจิตวิญญาณ หากไม่ใช่เพราะสงสารแม่จำจนทนไม่ไหว มันคงไม่กล้าขัดคำสั่งของท่านผู้นั้น

เพราะคิดเอาเองว่าเห็นแวบ ๆ แค่นั้นครั้งคงไม่เป็นไร ท่านผู้นั้นคงไม่รู้ตัวหรอก มันจึงทำไปโดยไม่ยั้งคิด ใครจะไปรู้ว่าท่านผู้นั้นจะมีพลังมากมายมหาศาล ไม่ใช่เพียงรู้ แต่ยังส่งคำเตือนแฝงมา บอกให้รู้ตัวว่าหน้าที่ของมันคืออะไร

กระต่ายแสงจันทร์มีความสามารถในการหยั่งรู้อดีตและอนาคตมาตั้งแต่กำเนิด แต่เพราะมีร่างกายอ่อนแอ ไม่อาจฝึกทักษะการต่อสู้ได้ จึงได้รับพลังอีกอย่างเป็นความสามารถในการรักษาและฟื้นฟู แล้วก็เพราะเหตุผลที่มีพลังในการรักษานี้เองที่ทำให้มันได้มาอยู่ข้างกายแม่จำ และถูกสั่งห้ามไม่ให้ใช้พลังในการหยั่งรู้เด็ดขาด

โชคดียิ่งจริงๆ ที่รอดตายมาได้ ท่านผู้นั้นน่ากลัวเป็นบ้า...

ขณะที่กระต่ายน้อยกำลังคิดเรื่องของท่านผู้นั้นอย่างหวาดหวั่น ลูเซียโนที่สังเกตมันมาโดยตลอดก็ถอนหายใจ หลังยื่นมือไปลูบกลุ่มผมนุ่มกับหูที่มีขนปกปุยอย่างอ่อนโยนถึงได้เอ่ยออกมาอีกประโยคหนึ่ง

“ขอโทษนะ รุนคงลำบากมากเลยใช่ไหม”

“แม่เจ้า...” รุนส่งเสียงเรียกอย่างซึ้งใจ ดวงตากลมโตยังคงมีหยาดน้ำใสเอ่อคลออย่างน่าสงสาร ทำเอาลูเซียโนใจอ่อนยวบซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตัดสินใจไม่ขัดเรื่องคำเรียกขานที่ทำให้เขารู้สึกแปลกๆ แล้วเปลี่ยนไปโอบร่างของเด็กน้อยเข้ามาอดแทน

“ไม่ร้องนะเด็กดี”

“ฮึก...”

ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ต่อให้รู้มากกว่าคนอื่นแล้วอย่างไร รุนก็ยังเป็นเพียงกระต่ายแสงจันทร์อายุไม่ถึงขวบอยู่ดี พอมีอะไรกระทบจิตใจมากเข้าก็จะกอดแม่เจ้าแล้วร้องไห้แงไม่ยอมหยุด ทำเอาสัตว์อสูรตนอื่นที่สังเกตการณ์อยู่ตลอดเอียงคอมองอย่างงุนงง มีแค้มิเกลเท่านั้นที่หลับตานิ่ง ไม่สนใจพี่ชายตัวน้อยเลยสักนิด

กว่าลูเซียโนจะปลอบรูนจนหยุดร้องให้ได้ก็กินเวลานานพอควร ดวงอาทิตย์แทบจะลอยขึ้นเหนือศีรษะแล้ว เขาค่อยๆ วางร่างของกระต่ายน้อยที่กำลังหลับลงบนกองผ้า หยิบอาหารจากตะกร้ามาวางให้ห่างๆ เพื่อตื่นมาอีกฝ่ายจะหิว จากนั้นจึงแบ่งอาหารอย่างอื่นให้ลูกสัตว์อสูรที่เหลือ ส่วนตัวเองกินเพียงขนมปังแข็งๆ ก่อนเดียว

“พวกเจ้าดูแลรูนอยู่ที่นั่นะ เราจะออกไปสำรวจด้านนอกเสียหน่อย”

เมื่อได้ยินคำกล่าวของลูเซียโน ลูกสัตว์อสูรทั้งสามก็หยุดกินอาหารและเงยหน้ามองเขาอย่างพร้อมเพรียง ไม่รอให้ชายหนุ่มพูดอะไรต่อ ทั้งสามก็หันไปจ้องหน้ากันเอง และก็เป็นมิเกลที่เลื้อยมาหา

แล้วเงยหน้ามองมารดาตาแป๋ว

ลูเซียโนจ้องมองลูกงูเผือกตัวน้อยอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก สุดท้ายจึงทำได้เพียงยื่นมือให้มันเลื้อยขึ้นมาพันรอบคอ โชคดีที่มีเกลในวัยไม่ถึงขวบมีลำตัวเรียวยาวและพันรอบคอเขาแบบหลวมๆ ได้หนึ่งรอบพอดีจึงไม่รู้สึกรบกวนอะไรมากนัก

หากเทียบกับสัตว์อสูรตนอื่น มิเกลถือเป็นสัตว์อสูรที่เขารู้จักน้อยที่สุด ลูเซียโนมั่นใจว่ามันไม่ใช่งูเผือกธรรมดา และแม้จะหาข้อมูลใดๆ ไม่เจอ แต่การที่สัตว์อสูรตนอื่นหวาดกลัว ทั้งยังให้ความเคารพเสมือนเป็นพี่ใหญ่ก็พอจะทำให้เขามั่นใจได้แล้วว่ามีเกลต้องพิเศษมากแน่ๆ

“เจ้าเองก็พูดได้แล้วแต่ไม่ยอมพูดกับเราหรือเปล่านะ” ลูเซียโนใช้นิ้วลูบใต้คางของมิเกลเป็นเชิงหยอกเย้าระหว่างที่เขากำลังเดินออกไปด้านนอก

เจ้าหนูที่รักการนอนหลับเป็นชีวิตจิตใจยอมเสียสละเวลา ยืนออกมาจ้องหน้าเขาตาแป๋วคล้ายจะบอกว่าเปล่านะ

‘ข้ายังแปลงร่างไม่ได้จึงพูดไม่ได้’

เสียงทุ้มต่ำของเด็กชายผู้หนึ่งที่ดั่งขึ้นในหัวทำให้ลูเซียโนตาโตด้วยความตกใจ

“มิเกล!”

‘ข้าเอง ท่านแม่’

“นี่เจ้าสื่อสารกับเราผ่านทางจิตหรือ” เขาโยนความคิดเห็นเรื่องคำเรียกขานแทนตัวเองทิ้งไปและให้ความสนใจต่อเรื่องที่สำคัญมากกว่าแทน เพราะถึงอย่างไรเขาก็เรียกเขาแบบนี้มาอยู่แล้ว

‘ใช่ แต่เพราะยังเด็ก ข้าจึงใช้พลังได้แค่ยามสัมผัสสร้างกายของผู้ที่ต้องการสื่อสารด้วย’

“แค่นี้ก็เก่งมากแล้วเด็กดี” ลูเซียโนยิ้มบาง หลังจากลูบหัวเจ้าหนูที่หลับตาพริ้มอย่างน่ารักน่าชังแล้วจึงก้าวเท้าเดินออกไปตามทาง โดย

เริ่มจากด้านซ้ายของตัวกระท่อมซึ่งเป็นทิศทางที่ดูโล่งที่สุดก่อน

‘ท่านแม่อย่าเดินไปลึกมาก’

“เข้าใจแล้ว ถ้าเจอจุดที่มีหมอกเมื่อไหร่เราจะเลี้ยวนะ” ถึงแม้เขาจะจำได้ว่าตอนขับรถม้าทะลุผ่านหมอกหนา มา ตัวเองเข้ามาลึกพอควร ไม่น่าเดินย้อนกลับไปเจอได้ แต่เพื่อให้มีเกลสบายใจยอมต้องรับปากไว้ก่อน เพราะหากไม่ทำเช่นนั้นคงถูกกีดกันไม่ให้ไปไหนแน่

‘ท่านแม่อยากตามหาอะไรในป่าหรือ’

“หากเราตั้งใจจะอยู่ที่นี่ก็ต้องสำรวจที่ทางให้ดี ที่สำคัญเลยก็คือเรื่องของอาหารการกิน เพราะของที่เอามาด้วยคงพอประทังไปได้อีกแค่สองสามวัน”

คำกล่าวเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องโกหก ทว่าอีกเหตุผลที่สำคัญไม่แพ้กันสำหรับเขาก็คือเรื่องของชายผู้นั้น

ลูเชียโน่มั่นใจว่าปราสาทที่เห็นต้องอยู่ในป่า เพราะระหว่างทางที่รืนวิ่งนำไป เขาสังเกตรอบกายอยู่ตลอด ต่อให้มีคนแทบมองไม่เห็น แต่ความรู้สึกของเขาบอกเช่นนั้น และยิ่งช่วงเวลาที่ได้เจอกัน...

ปราสาท เชิงผา ดวงจันทร์ ตันไม้

หากโชคดี บางทีสถานที่แห่งนั้นอาจจะอยู่ในป่าแห่งนี้ก็ได้ ถ้าเทียบดูแล้วก็มีความเป็นไปได้สูงทีเดียว เพราะพลังของรืนยังไม่ได้มีมากมายอะไร การที่พาเขาไปเจอชายผู้นั้นได้ นั้นย่อมหมายความว่าเป้าหมายอยู่ห่างไปไม่ไกลมากนัก แล้วยังมีเรื่องที่ต้องเข้ามาในป่าสายหมอก เขารับรู้ได้ถึงดวงตาน่าหวาดกลัวของผู้ล่าที่จ้องมองมาแต่ไม่กล้าเข้าใกล้ขึ้นอีก

กล่าวกันว่าผู้ที่เข้ามาในป่าสายหมอกไม่เคยมีใครรอดกลับออกไปได้ แล้วเหตุใดลูเชียโน่กับเด็ก ๆ ของเขาจึงเข้ามาได้โดยปลอดภัย ข้ายังไม่เจอเรื่องราว ๆ เลยแม้แต่บ่อย

ส่วนลึกในจิตใจของเขาบอกว่าเป็นฝีมือของชายผู้นั้น...ชายผู้ที่กล่าวว่าไม่อยากเจอแต่กลับส่งสัตว์อสูรตัวน้อยที่มีพลังมหาศาลเหล่านี้

มาให้เขา ลูเซียโน่ก็ขอบคุณในใจที่ฐานมีความสามารถอื่นนอกเหนือจากการรักษา เพราะหากรุ่นไม่พาไปเจอ บางทีชาตินี้เขาอาจนึกอะไรเกี่ยวกับชายผู้นั้นไม่ออกเลยก็ได้

เมื่อนึกไม่ออกก็จะไม่รู้ว่าจะต้องตามหา จากนั้นก็ทำได้เพียงแค่วรคคอยต่อไปอย่างไรจุดหมาย ไม่รู้ว่าอีกกี่ปีหรือกี่ชาติจึงจะจดจำได้ จิตวิญญาณของเขาย้ำเตือนว่าที่ผ่านมาก็นานเกินพอแล้ว มันบอกว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาลืมเลือนคนที่สำคัญขนาดนั้นไป

‘ท่านแม่ ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า’

“ไม่เป็นไร” ลูเซียโน่ก็เก็บความรู้สึกปวดร้าวเอาไว้ไม่ให้เปลือยแสดงออกมาจนเด็กน้อยต้องเป็นห่วงไปอีกคน ลำพังแค่เห็นรูปร่างผิดปกติ เขาก็สงสัยแล้ว “ช่วยเรามองหาของกินเถอะ”

เมื่อตัดสินใจได้ว่าจะสำรวจพื้นที่ป่าแถวนี้จนทั่วก่อน แล้วค่อยคิดว่าจะทำอะไรต่อไปหากหาสถานที่แห่งนั้นไม่พบ ลูเซียโน่จึงพับเก็บเรื่องที่เกิดขึ้นในใจ ทำเหมือนมองหาอาหารเพียงอย่างเดียว ทั้งที่จริง ๆ แล้วกำลังสำรวจจุดที่คุ้นเคยจากในความฝันแทบจะตลอดเวลา

‘บนนั้นมีลูกกลม ๆ’

ลูเซียโน่เงยหน้ามองตามสายตาของมิเกล ก่อนจะพบว่าบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งมีผลไม้ไม่ทราบชนิด ลักษณะเป็นพวงสีแดงสดห้อยอยู่หลายสิบพวง ใกล้เคียงกันนั้นยังมีต้นไม้แบบเดียวกันอยู่เต็มไปหมด หากเป็นสิ่งที่กินได้จริง ๆ ย่อมมีประโยชน์ต่อพวกเขาเป็นอย่างมาก

“คงต้องปีนขึ้นไปเอา” อดีตเจ้าชายผู้อ่อนโยนขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างลำบากใจ ต้นไม้ต้นนี้ค่อนข้างสูงใหญ่พอควร เขาไม่มั่นใจเลยว่า จะปีนขึ้นลงได้โดยปลอดภัยหรือเปล่า

‘ท่านแม่รอตรงนี้’

มิเกลเลื้อยลงจากร่างมนุษย์อย่างคล่องแคล่ว ใช้เวลาไม่กี่นาทีก็มานั่งที่โคนต้นไม้ซึ่งมีผลไม้ประหลาดห้อยอยู่ ใช้แรงจากปากกับตัวเพียงเล็กน้อย ผลไม้ทั้งพวงก็หล่นลงปาด้านล่างอย่างง่ายดาย

“เอาอีกพวงเดียวก็พอแล้ว”

งูน้อยผกหัวหงิก ๆ รับคำ หลังทำงานเสร็จเรียบร้อยก็รีบเลื้อยลงจากต้นไม้ไต่ขึ้นไปพาดตัวบนป่าของท่านแม่อย่างอดอ้อนเหมือนเดิม และก็ได้รับรางวัลเป็นการลูบหัวอย่างอบอุ่นเหมือนเช่นทุกครั้งที่เวลาท่านแม่ต้องการชมว่ามันเป็นเด็กดี

‘เมื่อครู่ข้าลองกินดูแล้ว ท่านแม่กินได้ ไม่มีพิษ’

“เจ้าลองแล้วหรือ”

‘ท่านแม่ไม่ต้องเป็นห่วง ร่างกายข้าต้านทานพิษได้ทุกชนิด’

ลูเซียนเฝ้าฟังคำพูดของมิเกลอย่างประหลาดใจ เริ่มสงสัยมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่าเด็กน้อยของเขาคือสัตว์อสูรเผ่าพันธุ์ใดกันแน่ แต่พอลองถามแล้วกลับพบว่างูน้อยก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาจึงทำได้เพียงเก็บเรื่องนี้เอาไว้ก่อน

“เมื่อครู่ตอนอยู่บนต้นไม้ เจ้ามองเห็นอะไรบ้างหรือไม่”

‘ต้นไม้สูงใหญ่ดั่งสายตาของข้าจนหมด แต่ว่า...ตอนอยู่ด้านบนข้ารู้สึกราวกับได้กลิ่นไหม้ของบางสิ่ง มันน่าจะอยู่ห่างออกไปไกลพอสมควรจึงบอกไม่ได้ว่าเป็นอะไร’

“ไม่เป็นไร แค่นี้ก็เก่งมากแล้ว” ลูเซียนส่งยิ้มให้ลูกุน้อยที่หันหน้ามาหา หากไม่ใช่ว่าสองมือของเขาไม่ว่างเนื่องจากถือผลไม้ยังคงยกขึ้นลูบหัวมิเกลไปแล้ว

กว่าทั้งสองจะเดินทางกลับไปถึงกระท่อมหลังเล็ก
พระอาทิตย์ก็เกือบลับขอบฟ้าพอดี ลูเซียนเฝ้าประตูเข้าไปในกระท่อมเงียบ ๆ เพราะไม่แน่ใจว่ามีใครจับลับอยู่หรือเปล่า กระทั่งเห็นเจ้าตัวน้อยทั้งสามนั่งเรียบร้อยอยู่หน้าประตูราวกับกำลังรอคอยอะไรบางอย่างอยู่ เขาจึงหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ ขณะคุกเข่าลงกับพื้นแล้วอ่านแขนรับลูกสัตว์อสูรตัวปุกปุยเข้ามาในอ้อมกอด

“ขอโทษที่กลับมาช้านะเด็ก ๆ”

“พวกเรา รอแม่จำตั้งนาน”

รุ่นที่อยู่เ็นร่างกระต่ายตัวน้อยเอ่ยทั้งน้ำตาคลอเบ้า หน้าตาน่าสงสารจับใจ แต่มนุษย์เพียงคนเดียวในที่นั่งกลับหัวเราะ เพราะต่อให้อยากอ้อนขนาดไหน เด็กน้อยที่หวาดกลัวผูกเือกเป็นที่สุดก็ยังไม่กล้าเข้ามาใกล้เขาซึ่งมีมิเกลขดตัวพันรอบคออยู่อยู่ดี

“เราออกไปสำรวจด้านนอกมา ทางที่ไปไม่พบเจอสิ่งมีชีวิตอย่างอื่นเลย แต่มีผลไม้พวกนี้อยู่”

เมื่อเห็นผลไม้พวกโตวางอยู่เบื้องหน้า กระต่ายน้อยน่าสงสารก็เปลี่ยนท่าทีกะทันหัน รีบพุ่งเข้าไปตะครุบผลไม้กลมดิกลูกหนึ่ง ใช้งาปากเล็ก ๆ จับแล้วดึงอยู่หลายทีจนมันหลุดออกจากพวงจึงรีบกัดเอาไว้แน่น

ลูเซียโน่จ้องมองภาพนั้นพร้อมรอยยิ้ม รุ่นกินผลไม้ได้ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ส่วนอัลเลนซึ่งเป็นจิ้งจอกกินได้ทั้งผลไม้และเนื้อสัตว์ไม่น่ามีปัญหาเช่นกัน ที่น่าเป็นห่วงน่าจะเป็นฟินน์ตัวน้อยที่ยังเด็กและกินเพียงนมมาโดยตลอด กับมิเกลที่กินเพียงเนื้อสัตว์มากกว่า

“เดี๋ยวเราจะไปอาบน้ำแล้วดูว่าที่แม่น้ำมีปลาบ้างหรือไม่ ถ้ามีจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องอาหารการกินของมิเกล แล้วอัลเลนก็จะได้กินเนื้อสัตว์ที่ชอบมากกว่าด้วย ส่วนเจ้าตัวเล็ก...”

เมื่อเห็นแม่จำจ้องมองมา ฟินน์ที่กำลังยกเท้าเกาหัวก็หยุดการเคลื่อนไหว จากนั้นยิ้มยิงฟันใส่คล้ายกับอยากจะอวด ทำเอาคนมองเบิกตาโตอย่างตกใจ

‘เสือนั่นฟันขึ้นลึกลับแล้ว ที่ยังกินนมไม่เลิกก็เพราะชอบตอนท่านแม่ป้อนนม’

พอมิเกลเฉลยความจริงให้ฟัง ลูเซียโน่ก็ร้องอ้อในใจ ก่อนจะยื่นมือไปขยี้หัวนมนิ่มของเจ้าเสือโตไวด้วยความมั่นใจ

“ตัวแสบ”

“แฉ่ว” พอไม่ต้องปิดบัง ฟินน์ก็แยกเขี้ยวร้องเงี้ยวว่าดังกว่าเดิม

อย่างอวดโอ๋ ทำทางน่ารักน่าชังจนคนมองใจละลาย แต่ยังไม่ทันได้จับ มาพิตพุง จิ้งจอกทมิฬก็ปิดทางเป็นพวงสวยใส่หน้าน้องเล็กอย่าง รำคาญใจ เหมือนต่อว่าที่มันคิดจะยึดมารดาไว้คนเดียว

พอเจ้าตัวแสบทั้งสองหันไปพิตกันเอง ลูเซียโนก็ยกมิเกลไปวาง ลงบนพื้นข้างฐานที่ตัวสั้นเทา ไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว หลังจากจัดการ เตรียมอาหารให้เด็ก ๆ รวมถึงตัวเองเรียบร้อยแล้ว เขาจึงฝากฝังให้ มิเกลช่วยดูแลน้อง ๆ ส่วนตัวเองลุกขึ้นยืน แล้วเดินออกไปยังแม่น้ำที่อยู่ไม่ไกลนักเพียงลำพัง

เนื่องจากรู้ว่าเจ้าตัวน้อยทั้งหลายต้องเป็นห่วง เขาจึงเปิด หน้าต่างของกระท่อมตรงจุดที่มองเห็นแม่น้ำเอาไว้ พวกเด็ก ๆ จะได้ มองเห็นเขาตลอดเวลา และมั่นใจได้ว่าเขาแค่มาอาบน้ำจริงๆ ไม่ได้ คิดจะหนีไปสำรวจที่ไหนเพียงลำพัง

บางครั้งลูเซียโนก็อดคิดไม่ได้ว่าเจ้าพวกนั้นเป็นห่วงเขามากเกินไป ทำเหมือนเขาเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ ที่ต้องได้รับการปกป้องอย่างไรรอย่าง นั้น แต่พอนึกได้ว่าแม้แต่สัตว์อสูรอายุไม่ถึงขวบตัวเองยังสู้ไม่ได้ด้วยซ้ำ และหากถึงช่วงเวลาอันตรายขึ้นมา ทำทางคงได้แต่ยืนหลบอยู่ด้านหลังจริงๆ อดีตเจ้าชายที่มีดีแค่เป็นที่รักของสัตว์อสูรก็เลิกคิดให้มาก ความ ทำใจยอมรับมันตั้งแต่ตอนนี้น่าจะดีกว่า

ลูเซียโนเงยหน้ามองท้องฟ้าที่เริ่มเปลี่ยนสี จู้ ๆ ก็รู้สึกกังวลใจ แบบแปลก ๆ จึงรีบถอดเสื้อผ้างลงไปอาบน้ำชำระร่างกายอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาเพียงไม่นานเขาก็เก็บข้าวของเดินไ้ ๆ กลับไปที่กระท่อมโดย ไม่ได้เสียเวลาสำรวจที่ทางและแหล่งอาหารแถวนั้นอย่างละเอียดตามที่คิด

“แม่จ๋า เป็นอะไรหรือเปล่า” รุนตัวน้อยกระโดดไ้ ๆ เข้าไปถาม คนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา เมื่อสัมผัสได้ถึงความกังวลใจของแม่จ๋าที่มัน รับรู้ได้ตั้งแต่เห็นอีกฝ่ายเดินไ้ ๆ กลับมาจากแม่น้ำ

“จู้ ๆ เราก็รู้สึกไม่ปลอดภัย...ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือไม่”

‘ไม่ได้คิดไปเอง’ มิเกลเลื้อยขึ้นไปจดตัวบนศีรษะของลูเชียโน ‘มีมนุษย์กลุ่มหนึ่งกำลังมุ่งตรงมาทางนี้ กลิ่นที่เข้าบอกท่านแม่ตอนออกไปหาอาหารเป็นกลิ่นของพวกเขา’

ลูเชียโนทำหน้าที่เครื่องเคียดตันที่ที่ฟังจบ ความรู้สึกลึกๆ บอกเขาว่าคนพวกนั้นไม่น่ามาดี แล้วยิ่งมากขึ้นเป็นกลุ่มด้วยยิ่งไม่ปลอดภัย แต่จะให้เก็บของพาเด็ก ๆ หนีไปก็กลัวว่าจะหาทางกลับไม่เจอ เหลือๆ อาจไปพบกันกลางทางจนสถานการณ์แย่แกว่าเก่า จะให้หนีตอนนี้คงไม่ทันแล้ว แต่มันอกกระทบต่อมยังมีม้าสองตัวกับตัวรถม้าที่ถูกแยกออก ไม่ว่าจะอย่างไรผู้ที่ผ่านมาก็ต้องรู้แน่ว่ามีคนอยู่ที่นี้ บางทีอาจถึงขั้นตามล่ากันด้วยซ้ำ

“มิเกล คนพวกนั้นอยู่ไกลหรือไม่”

‘ไม่ไกลแล้วท่านแม่ พวกเขากำลังจะถึงแม่น้ำ’

“เด็ก ๆ รีบหาที่หลบก่อน!” ลูเชียโนออกคำสั่งกับสัตว์อสูรที่นั่งนิ่งรอฟังคำสั่งอย่างเชื่อฟัง จะอย่างไรเขาก็ไม่ไวใจคนนอก ไม่รู้ว่าในกลุ่มคนที่มีมานั้นมีคนรู้เรื่องสัตว์อสูรหรือไม่ เด็ก ๆ เหล่านั้นได้ไวมาก และก็เริ่มแสดงลักษณะพิเศษของเผ่าพันธุ์ออกมาเรื่อย ๆ คงไม่มีใครเชื่อว่าเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉานธรรมดาแน่

การคาดเดาของลูเชียโนไม่ได้ผิดไปจากนั้นเท่าไร เพราะหลังจากเขาแง้มหน้าต่างออกดูเหตุการณ์ด้านนอกได้ไม่นานเท่าไร เงาร่างของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีกลิ่นสื่อก็น่าดูเดินมาจากทางแม่น้ำ ดูจากการแต่งกายที่ค่อนข้างสกปรกและการที่คนเหล่านั้นมีบาดแผลเต็มตัว ไม่ต้องคาดเดาก็รู้ว่าคงอยู่ในป่านี้มาหลายวันแล้ว

ลูเชียโนเห็นดวงตาของคนเหล่านั้นเป็นประกาย เมื่อพวกเขาหันมาเห็นม้าสองตัวกับรถม้าที่ถูกทิ้งเอาไว้และกระท่อมที่อยู่ทางนี้ได้อย่างชัดเจน แต่อะไรก็ไม่ได้ทำให้อดีตเจ้าชายผู้รักสงบสนใจได้มากเท่าประกายแสงสีเงินของดาบยาวที่หนึ่งในคนกลุ่มนั้นถืออยู่ในมือ ไหนจะคันธนูที่ชายอีกคนสะพายหลังไว้อีก

หากถูกจับโยนเข้าป่ามาโดยไม่เต็มใจเหมือนเขา มีหรืออาวุธจะพร้อมขนาดนั้น เห็นทีคนทั้งสี่น่าจะตั้งใจเข้ามาทำทนายป่าและต้องการล่าสัตว์อสูรมากกว่า ลูเซียโนเคยได้ยินเกี่ยวกับอาชีพนักล่าสัตว์อสูรมาก่อน คนเหล่านั้นมักจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ แล้วล่าสัตว์อสูรเพื่อแลกกับรางวัล หากให้เดาเขาคิดว่าคนพวกนี้เข้าเค้ามามากทีเดียว

เมื่อเห็นว่ากลุ่มคนพวกนั้นเข้ามาใกล้ที่พักมากขึ้นเรื่อยๆ ชายหนุ่มก็ตัดสินใจปิดหน้าต่างแล้วนั่งลงบนเตียงไม้ที่มีผ้าปูรองเพียงชั้นเดียว พยายามทำตัวเป็นปกติที่สุด ส่วนเหล่าเด็กน้อยของเขาซุกตัวอยู่ในกองผ้าที่วางซ้อนๆ กันอย่างไม่โดดเด่น มีแค่มีเกลเท่านั้นที่เลื้อยมาพันแขนของเขาซึ่งถูกซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้ออีกที

‘พวกมันไม่ได้มาดี’

“เราจะลองขอแลกเปลี่ยนดู อย่างกังวลเลย เราจะปกป้องพวกเจ้าเอง”

‘...ข้าก็จะปกป้องท่านแม่เช่นกัน’

ลูเซียโนคลี่ยืมบางโดยไม่ได้พูดอะไรอีก เพราะเสียงพูดคุยโหวกเหวกจากด้านนอกดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งประตูเก่าที่หลุดออกจากตัวกระท่อม และถูกเขาวางพิงไว้เฉยๆ เพื่อกันแดดกันฝนถูกถีบจนเกิดเสียงดังปัง เกรว่งของคนทั้งสี่ก็ปรากฏชัดตรงหน้า

“ว้าวๆ ข้าเจออะไรกันเนี่ย”

“พี่ใหญ่ มีใครอยู่ในนั้นจริงๆ หรือ”

ขณะที่ลูเซียโนนั่งนิ่งเป็นหินไม่หือไม่อือ ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ออกมาทั้งสิ้น กลุ่มคนที่กำลังจะกลายเป็นโจรเต็มตัวก็พากันเดินเข้ามาด้านในและจ้องหน้าเขาอย่างพิจารณา

“ไอ้หนู แกเป็นใคร เข้ามาในป่านี้ได้ยังไง” ชายคนที่ดูอายุเยอะที่สุดเอ่ยถามพลางกระชับดาบในมือเป็นเชิงขู่ ทำเอาคนมองเกือบหลุดถอนหายใจ อยากจะบอกว่าไม่ต้องใช้อาวุธก็ได้ แค่สะบัดมือใส่หน้าเขาสักครั้งก็อาจจะคอหักตายแล้ว ทว่าในความเป็นจริงกลับทำได้เพียง

กะพริบตาช้าๆ แล้วตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เราเป็นชาวไฮเดรอน พลัดหลงเข้ามาในป่าแห่งนี้เมื่อสองสามวันก่อนแล้วหาทางออกไม่ได้ จึงตั้งใจจะตั้งรกรากอยู่ที่นี่ชั่วคราว”

“จั้นเระอะ” ชายอีกคนที่สะพายคันธนูและยืมเหยี่ยว “แต่โทษทีว่ะ ต่อจากนี้รถม้ากับที่นี้เป็นของพวกข้า รีบไล่หัวไปซะ”

ดีจริง ๆ ที่ใจพวกนี้ไม่ฉลาดพอเลยไม่สงสัยเรื่องที่เขาเข้ามาถึงที่นี่ได้โดยไม่มีความผิดปกติเลยแม้แต่นิดเดียว

“ได้” การตอบรับอย่างว่าง่ายราวกับต้องการอยู่แล้วทำเอาสีใจเกือบอ้าปากค้าง “แต่เราขอเอาผ้าห่มกองนั้นไปด้วยได้หรือไม่ พอดีเรามีโรคประจำตัว โดนอากาศหนาวไม่ได้”

“อะ...เออ พวกข้าไม่ใช่ของพวกนั้นอยู่แล้ว”

อดีตเจ้าชายผู้สูงศักดิ์ที่โกหกได้น้ำตาเคยคลี่ยิ้มสุภาพ หลังโน้มตัวลงโอบอุ้มกองผ้าห่มขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน ยังอุตส่าห์หันไปผงกศีรษะให้ใจทรงที่ที่นั่งมองมาตามอง แล้วถึงเดินออกไปจากตัวบ้านอย่างสบายใจ

“ท่านแม่ พวกมันจะปล่อยเราไปง่าย ๆ เช่นนี้จริงหรือ”

“มีโอกาสครึ่งหนึ่งที่พวกมันจะตามมา” ลูเซียโน่ตอบคำถามของมิเกล ก่อนจะเร่งฝีเท้าให้ไวขึ้นเล็กน้อยแล้วเลือกเดินเข้าป่าในทิศทางที่มีต้นไม้ขึ้นหนาแน่น ระหว่างนั้นก็เปิดกองผ้าให้เด็ก ๆ อีกสามตนยื่นหัวออกมาหายใจได้ไปด้วย

“แม่จ๋า พวกมันจะมาจับเราหรือ” ฐนเอ่ยปากถามอย่างหวาดกลัว ลำตัวเล็ก ๆ สั่นเทาอย่างน่าสงสารจนเขาต้องกระชับอ้อมกอดแน่นขึ้นอีกเล็กน้อย

“ไม่มีใครเอาพวกเจ้าไปจากเราได้ทั้งนั้น”

แม้ปากจะพูดด้วยความมั่นใจ ทว่าในความเป็นจริงลูเซียโน่กลับรู้สึกเกร็งเครียดไม่น้อย หากคนพวกนั้นตามมาทันเขาต้องแย่งแน่ ๆ เรื่องนี้ไม่ต้องเทียบกับผู้มีพลังเลย เอาแค่คนมีอาวุธก็สู้ไม่ไหวแล้ว

ขออย่าให้ตามมา...
‘ท่านแม่ พวกมันตามเรามา’
แย่แล้ว!

เจ้าชายกับการพบเจอ

ตำนานเล่าขานว่าผู้สร้างได้มอบความสามารถให้เหล่าสรรพชีวิตแตกต่างกันไป นอกจากเผ่าพันธุ์ในตำนานซึ่งมักมีความสามารถประหลาด มนุษย์คือเผ่าพันธุ์อันแสนโชคดีที่ได้รับพลังเป็นความสามารถในการใช้เวทมนตร์ แม้จะไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับพลังนี้ แต่ส่วนใหญ่ในวงศ์วานของชนชั้นสูง เมื่อมีพ่อแม่เป็นผู้มีพลัง ลูกที่เกิดมาก็มักจะมีพลังเช่นเดียวกัน

น่าเสียดายที่ลูเซียโนเป็นข้อยกเว้น...ไม่ว่าจะเป็นเวทมนตร์หรือความสามารถในการใช้ดาบต่อสู้ใดๆ เขาล้วนอยู่ในจุดต่ำสุด ไร้ซึ่งความสามารถในการต่อสู้โดยสิ้นเชิง ที่พอไปวัดไปวาได้ก็มีแค่ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสัตว์หรือสัตว์อสูรเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่นการขี่ม้าหรือม้าบิน

ดังนั้นหากให้สรุปสถานการณ์ที่กำลังถูกไล่ล่าโดยกลุ่มคนทั้งสี่ที่ซ่อนในสี่มีอาวูร ส่วนอีกสองคนใช้เวทมนตร์ได้ คงต้องใช้คำว่าทุกทุเลมาบรรยายจึงจะเห็นภาพชัดเจนที่สุด

“หยุดเดี๋ยวนี้นะไอ้หนู!”

ลูเซียโนคิดว่าคนที่วิ่งตามมาด้านหลังคงจะรู้แล้วว่าในห่อผ้าที่

เขาหอบมามือของสำคัญอยู่ จึงพากันตามออกมา แล้วสั่งให้เอาของที่
ว่าออกมาเดี๋ยวนี้ โชคดีที่ทางที่เขาเลือกเป็นทางคับแคบรถซึก ไม่มี
ทางขี่ม้าเข้ามาได้ มิเช่นนั้นคงถูกจับตัวไปนานแล้ว

‘ท่านแม่ ท่านไหวหรือไม่’

“เราไหว” ปากว่าไปแบบนี้แต่กลับหอบหายใจออกมาอย่าง
เหนื่อยล้า ต้องหนีกลุ่มคนที่คอยตามไม่เลิกไม่พอ ยังต้องทนกับสภาพ
อากาศหนาวเย็นเยือกยามกลางคืนอีก กองผ้าเขาก็ทิ้งไปแล้วเพราะ
ทำให้หนักลำบาก หากไม่ใช่ว่าในอ้อมแขนมีก้อนขนสองก้อน และบน
ไหล่มีอัลเลนช่วยเอาพวงหางกับลำตัวนุ่มนิ่มพันคอไว้ให้ บางที่เขาอาจ
จะอาการแย่กว่านี้ด้วยซ้ำ

‘ท่านแม่ระวัง!’

ลูกไฟดวงเล็ก ๆ ลูกหนึ่งพุ่งผ่านหน้าลูเซียโนไปปะทะกับต้นไม้
ด้านข้างจนกลายเป็นโพรงไหม้เกรียม อดีตเจ้าชายหนุ่มกัณฑ์อดทน
ต่อความเหนื่อยล้า สองแขนเรียวโอบกระชับร่างน้อยที่ตัวสั่นอยู่ใน
อ้อมแขน ขณะพยายามเค้นเร็วแรงวิ่งตัดผ่านป่าไปอีกทางอย่างไว้
จุดหมาย แต่เสียงพุดคุยที่ดังไล่หลังมาเรื่อย ๆ ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด
เลยสักนิด

“ข้าเห็นกระต่ายสีทองในอ้อมแขนมัน นอกจากนั้นยังเหมือน
จะมีสัตว์ตัวอื่น ๆ ด้วย”

“ต้องเป็นสัตว์หายากแน่ ๆ”

เสียงพุดคุยที่ดังมาเข้าหูทำให้ลูเซียโนยิ่งเป็นกังวล คิดในใจว่า
ยิ่งไ้ก็ห้ามโดนจับได้เด็ดขาด ยิ่งก้มลงมองรุ่นที่ตัวสั่นเทา น้ำตาไหล
เป็นสาย เขายังปวดใจจนมีแรงฮึดมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ลูเซียโนไม่ได้รู้เลยว่าจริง ๆ แล้วกระต่ายแสงจันทร์ไม่ได้ร้องให้
เพราะหวาดกลัวว่าตัวเองจะถูกจับตัวไป แต่เป็นเพราะมันกำลังรู้สึก
ไม่ดีอยู่ต่างหาก...

แม้จำวังหินแบบไม่รู้ทิศทางจึงหลบไม่พ้นเสียที ทว่าตัวมันที่รู้ดี

ว่าควรไปทางใดจึงจะปลอดภัยกลับมัวแต่ลังเลจนแม่จำต้องจับตัว

รูนเบนสายตาไปมองเนื้อตัวชาวสะอาดของแม่จำที่เริ่มมีรอยแผลจากการถูกกึ่งไม้เกี่ยวเป็นจุด ๆ และโดนใจมตีเจียดไปเจียดมาจากพวกมนุษย์โสโครก ก่อนจะเงยหน้ามองใบหน้าซีดเขียวที่ยังคงดูสภาพอ่อนโยนเหมือนเช่นทุกครั้งเจียบ ๆ รู้ดีว่าแม่จำแทบเดินต่อไปไม่ไหวแล้ว แต่ที่ยังทำเหมือนไม่เป็นไรก็เพราะเป็นห่วงมันกับน้อง ๆ

ไม่ไหว...ทนเห็นแม่จำจับต่อไปไม่ไหวแล้ว หากครั้งนี้ท่านผู้นั้นจะฆ่ามันก็ช่างเถอะ

“แม่จำไปทางขวา”

ลูเซียโนก้มลงมองกระต่ายน้อยอย่างประหลาดใจ แต่ก็ยังทำตามคำพูดนั้นโดยไร้ซึ่งความลังเล เชื่อว่าตอนนี้ใครบอกให้ทำอะไรเขาก็จะทำทั้งนั้น เพราะอ่อนล้าทั้งกายและใจจนแทบหายใจไม่ออกแล้ว

“ไอ้หนู ถ้าเอ็งไม่หยุดเท้า ข้าจะไม่ใจดีแล้วนะ!”

จะหยุดหรือไม่หยุดก็กะจะฆ่ากันให้ตายอยู่ดีไม่ใช่หรือไง

ในช่วงจังหวะที่กำลังตอบโต้เสียงตะโกนของกลุ่มคนด้านหลังอยู่ในใจพร้อมกับสาวเท้าไปตามทิศทางที่รูนบอก เขาแทบไม่ได้สังเกตลักษณะของป่ารอบด้านเลยสักนิด และก็เพราะไม่ได้สังเกตนั่นเอง คนที่ปกติช่างสังเกตจึงไม่ทันเห็นว่าพื้นที่รอบกายดูคุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก หลัง ๆ มาแทบไม่ต้องฟังคำบอกของรูนก็ก้าวไปได้ถูกทาง เหมือนกับในใจกำลังบอกว่าหากไปทางนี้จะต้องปลอดภัยแน่นอน

ลูเซียโนจับจ้องพระจันทร์ดวงโตบนฟ้า ขณะที่เรียวแรงในกายเริ่มถดถอยจนจังหวะก้าวเท้าเชื่องช้าลงอย่างเห็นได้ชัด กระทั่งวิ่งออกมาพ้นเขตป่า และพบกับพื้นที่โล่งกว้าง ทั้งยังได้ยินเสียงคลื่นกระทบฝั่ง เขาจึงทรุดกายลงกับพื้น หอบหายใจอย่างรุนแรงจนปวดหน้าอก แต่ก็ไม่อาจเทียบได้เลยกับความดีใจบางประการที่ผุดขึ้นมาเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า

ปราสาทเก่าแก่น่าหวาดกลัวที่ตั้งอยู่ริมผา แม้จะไม่เคยยื่นหน้า

ไปมอง แต่เขาก็มั่นใจว่าด้านล่างของหน้าผาต้องเป็นมหาสมุทรอย่างไม่ต้องสงสัย

“ท่านแม่ รีบไปที่นั่นเถอะ” รูนเอ่ยเตือนแม่จ๋าอย่างลึกลับ ลึกลน มันได้ยินเสียงคนกลุ่มนั้นใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ถ้าไม่เข้าไปในปราสาท พวกมันคงไม่ยอมปล่อยไปง่าย ๆ แน่

“เรา...” ลูเซียโน่ดิ่งสติกลับมาแล้วพยายามลุกขึ้นยืน แต่กลับไม่อาจขยับขาได้ แม้จะใช้สองมือช่วยพยุงแล้วก็ตาม เมื่อมั่นใจว่าหมดเรี่ยวแรงจริง ๆ และคงไม่อาจขยับไปไหนได้ในเร็ว ๆ นี้ เขาจึงอุ้มมือเกิลกับอัลเลนลงจากตัว ปล่อยเด็ก ๆ ทั้งสี่ให้ยืนเรียงกันอยู่ตรงหน้า

“ท่านแม่”

“พวกเจ้ารีบไปหลบก่อน ไม่ว่ายังงี้ก็ห้ามโดนจับไปเด็ดขาด”

“แล้วท่านแม่...!?”

“เราไม่เป็น...” ยังพูดไม่ทันจบประโยค ผุ่งสัตว์ตัวจ้อยก็พากันกระโดดเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดของเขาโดยไม่ฟังคำทัดทานใด ๆ อีก ทำทางแสดงออกชัดเจนว่ายังงี้ก็ไม่มีทางทิ้งคนที่พวกมันมองว่าเป็นมารดาไปโดยเด็ดขาด

“หากท่านแม่ไม่ไป พวกเราก็ไม่ไป”

“รูน...” เมื่อเห็นเด็ก ๆ พากันชูหน้ากับตัวเขาแน่นไม่ยอมขยับ ลูเซียโน่ก็ได้แต่ถอนหายใจแล้วเริ่มตั้งสติ มองหาหนทางใหม่อีกครั้ง “ลุกขึ้นก่อน เราจะไปซ่อนหลังต้นไม้”

เมื่อไม่ถูกไล่ให้เอาตัวรอดฝ่ายเดียวแล้ว เด็ก ๆ ที่ว่าง่ายมาตลอดก็ปฏิบัติตามคำสั่งของมารดาอย่างเคร่งครัด พวกมันยืนบนพื้นและมองคนพูดค่อย ๆ ใช้สองแขนพยุงกึ่งลากร่างกายไปทางต้นไม้ใหญ่ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่กลืนกด้วยความเป็นห่วง

ถือว่าเป็นโชคดีของลูเซียโน่ที่เข้าไปหลบอยู่หลังต้นไม้ได้ทันเวลา ก่อนที่คนทั้งสี่จะไหล่ออกมาจากป่าแบบพอดิบพอดี เขาพยายามอยู่นิ่ง ๆ แล้วกอดเด็ก ๆ เอาไว้นั่น อาศัยช่วงเวลานี้พักเอาแรง เมื่อ

คนพวกนั้นเผละจะได้วิ่งไปที่ปราสาทได้ทันเวลา

“โอ้หนู โผล่หัวออกมาเสียดี ๆ ก่อนที่ข้าจะทนไม่ไหว”

“ออกมาเถอะน่า ขอเพียงเจ้าส่งสัตว์พวกนั้นมา พวกข้าจะปล่อยเจ้าไป ดีหรือไม่”

ลูเชียโน่กลั้นหายใจเมื่อรู้สึกได้ว่าเสียงเหล่านั้นใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ คิดได้อย่างเดียวว่าคนพวกนั้นไม่คิดปล่อยเขาไปเป็นแน่ อดีตเจ้าชายสุดหายนใจเข้าจนสุด ในใจพวกรู้ถึงภาพในความฝัน ถึงชายผู้หนึ่งที่เขาอุตส่าห์ตามหาที่อยู่จนเจอ ในตอนนั้นเองที่มีริ้วแรงสายหนึ่งผุดขึ้นจากกันบังของหัวใจ

เราอยากเจอเขา...

“เด็ก ๆ เกะเราไว้นั่น ๆ” เขาก็มลงกระซิบบอกลูกสัตว์อสูรในอ้อมกอด จากนั้นพินพุงตัวลุกขึ้นแล้วโผล่หน้าไปมอง เมื่อสบโอกาสที่คนพวกนั้นเดินไปอีกทางก็รีบพุ่งตัววิ่งไปทางปราสาทเก่าอย่างรวดเร็ว ในใจภาวนาเป็นร้อย ๆ รอบ ร้องขอให้ชายผู้้นช่วยเหลือ

“มันอยู่นั่น!”

“มันวิ่งไปทางนั้นทำไม จะโดดลงหน้าผาหรือไง”

“ไม่ต้องสนใจ ช้ามั่น!”

ลูเชียโน่กัดริมฝีปากเพื่ออดทนต่อความเจ็บปวดที่แผ่นหลังอันเกิดจากการถูกโจมตีด้วยเวทธาตุไฟ ความอ่อนล้าในคราแรกเทียบไม่ได้เลยกับความแสบร้อนที่แล่นปราดไปทั่วร่าง มันเจ็บปวดมากเสียจนเขาอยากจะทรุดกายลงกับพื้น แต่ก็รู้ดีว่าทำเช่นนั้นไม่ได้จึงได้แต่พินทนต่อไป ไม่ได้ยินทั้งเสียงร้องของเด็ก ๆ และเสียงตะโกนโหวกเหวกของผู้ที่ไล่ตามอยู่ด้านหลัง

นิดเดียว...อีกเพียงนิดเดียวก็จะถึงแล้ว

ยิ่งเข้าไปใกล้ปราสาทมากขึ้นเท่าไร ดวงตาของลูเชียโน่ก็ยิ่งพร่ามัวมากขึ้นเท่านั้น เขาไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะใกล้หมดสติหรือเพราะจู่ ๆ หยาดน้ำอุ่นร้อนก็เอ่อล้นขอบตาโดยไร้สาเหตุกันแน่ ทว่าเมื่อปลาย

นิ้วได้สัมผัสกับบานประตูเย็นเฉียบซึ่งปิดสนิท ความรู้สึกปลอดภัยก็
โอบล้อมหัวใจที่เต้นระรัวไว้แทบจะทันที

“ปราสาทนั้นโผล่มาจากไหนวะ!”

“ข้าไม่รู้ จู๊ๆ มันก็โผล่ขึ้นมาเอง”

ลูเซียโนไม่ได้หันกลับไปมองกลุ่มโจรที่หยุดเท้าอยู่ห่างจากเขา
ไปเกือบสิบก้าว ทั้งยังไม่สนใจฟังประโยคสนทนาของพวกเขาที่ท่า
ราวกับตอนแรกไม่เห็นปราสาทแห่งนี้ เขาเพียงทาบมือบนบานประตู
แล้วจับจ้องมันด้วยความคาดหวัง

“ได้โปรด...”

“ท่านแม่!”

“แม่จ๋า!”

“แฉ่ววว”

เหล่าสัตว์อสูรต่างพากันร้องเสียงดังระงมเมื่อเห็นมารดาทรุด
ลงกะทันหันอย่างหมดเรี่ยวแรง อีกทั้งดวงตายังดูเลื่อนลอยราวกับ
พร้อมจะหมดสติได้ทุกเมื่อ ทว่าในวินาทีที่ร่างโปร่งกำลังจะล้มลงไป
ทั้งตัวนั่นเอง...

อ้อมแขนเย็นเฉียบของชายผู้หนึ่งซึ่งปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลังบาน
ประตูรับร่างของลูเซียโนเอาไว้ ก่อนจะรั้งร่างบอบช้ำของเขาเข้าไปกอด
แนบบอก อดีตเจ้าชายที่ใกล้หมดสติเต็มทีพยายามเปิดเปลือกตาขึ้นมอง
เจ้าของอ้อมแขนที่ทำให้ใจเต้นแรงแม้ไม่เห็นหน้า น่าเสียดายที่สติของ
เขาเหลือน้อยเกินไป นอกจากเสียงกรีดร้องของกลุ่มโจรที่ดังขึ้นเบื้อง
หลังแล้วก็ไม่ได้ยินและไม่เห็นอะไรอีกเลย

ถึงอย่างนั้นลูเซียโนก็มั่นใจ...

เจ้าของอ้อมแขนนี้คือชายผู้นั้น...ชายผู้เป็นเจ้าของนัยน์ตาสี
เลือดที่ดูว่างเปล่าราวกับตุ๊กตาไร้ชีวิต

และเป็นชายที่หัวใจของเขาเรียกร้องให้ออกตามหาโดยตลอด
ใช่...มาโดยตลอด ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ตัวก็ตาม

ลูเชียโน่ลืมนัดตื่นขึ้นมามีครั้งบนเตียงหนานุ่มขนาดใหญ่
กลางห้องนอนหรูหราห้องหนึ่ง ข้างกายมีสัตว์อสูรทั้งสี่นอนหมอบหลับ
สนิทอยู่ไม่ห่าง เขาลองขยับแขนซ้าย ๆ พยายามดันตัวลุกขึ้นอย่าง
เจ็บเขยิบเพราะไม่อยากจะให้เด็ก ๆ ตื่น และก็พบว่าร่างกายไม่ได้เจ็บ
ปวดมากเท่าที่คิด นอกจากอาการปวดเมื่อยนิดหน่อยก็ไม่มีปัญหาตรง
ไหนอีก แม้แต่บาดแผลที่ควรจะมีที่แผ่นหลังก็ไม่รู้สึกถึงมันเลยสักนิด
ถึงจะแปลกใจนิดหน่อยเพราะไม่คิดว่ารุ่นซึ่งยังเป็นเพียงเด็กจะ
ใช้พลังรักษาจนหายสนิทแบบนี้ได้ แต่เขาก็ไม่ได้เก็บมาคิดให้มากความ
ตอนนี้มีเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่า

เรื่องของชายผู้นั้น...

เมื่อหัวใจทำงานหนักกว่าสมอง กระทั่งคนสุขภาพเรียบร้อยอย่าง
ลูเชียโน่ก็ยังหลุดมาได้เหมือนกัน อดีตเจ้าชายผู้แสนดีเดินย่องออก
จากห้องนอนราวกับเป็นโจรผู้ร้าย สายตาที่สอดส่องไปตามทางเดิน
ว่างเปล่าเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ใจนึกอยากไปหาชายผู้นั้นไว ๆ แต่
เพราะเขาไม่รู้ทิศทางในปราสาท จึงทำได้เพียงเดินไปเรื่อย ๆ แบบไม่รู้
จุดหมายปลายทาง

ทางเดินทอดยาวที่ถูกปูด้วยพรมตลอดทางไม่ว่าจะเดินไปที่ใด
ก็ตามทำให้ด้านในปราสาทแห่งนี้ดูหรูหราขึ้นหลายเท่า แตกต่างจาก
ภาพลักษณ์ภายนอกที่ดูราวกับเป็นปราสาทเก่าแก่น่าหวาดกลัวโดย
สิ้นเชิง ลูเชียโน่ไม่ได้ใจเล้ามากพอจะเปิดประตูห้องทุกห้องออกดู เขา
จึงหวังเพียงจะได้เจอใครสักคนระหว่างทาง เพื่อถามว่าชายผู้นั้นอยู่
ที่ไหน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่เจอใครสักที

“เจ้าชายควรพักผ่อน”

อดีตเจ้าชายจากแดนมนุษย์ไม่ได้แสดงอาการตกใจเมื่อได้ยิน
เสียงที่ดังขึ้นจากทางด้านหลัง เขาเพียงแค่หันกลับไปหาแล้วคลี่ยิ้มบาง
เตรียมตัวอธิบายเหตุผลที่เดินออกมาโดยไม่ขออนุญาต แต่ภาพของ
เด็กหนุ่มตัวเล็กตรงหน้ากลับทำให้ชะงักไปครู่หนึ่ง เพราะอีกฝ่ายมี

เส้นผมและดวงตาสีทอง ทั้งยังมีใบหูยาวคล้ายกระต่ายอยู่บนกลุ่มผมยุ่งเหยิง มองดูแล้วเหมือนรูนในรูปแบบโตแล้วไม่มีผิ

“เราตื่นขึ้นมากลางคันแล้วนึกถึงผู้ที่ช่วยเหลือเราไว้ บอกได้หรือไม่ว่าเขาอยู่ที่ใด”

“ริเวอร์บอกไม่ได้” กระต่ายแสงจันทร์นามริเวอร์ส่ายหน้าจนผมกระจาย “หากนายท่านอยากพบเจ้าชาย นายท่านจะมาพบเอง”

เช่นนั้นคงไม่ได้เจอกัน เพราะเขาไม่อยากพบเรา

ลูเซียโน่เก็บสิ่งที่คิดไว้ในใจ ก่อนคลี้มให้เด็กหนุ่มผู้มีเผ่าพันธุ์เดียวกันกับรูนอย่างอ่อนโยน ทำเอาเจ้าตัวแก้มแดงอย่างน่ารัก ดูๆไปแล้วเหมือนเด็กคนหนึ่งไม่มีผิ

“เจ้าเป็นผู้รักษาบาดแผลให้เราใช่หรือไม่ ขอบใจมากนะ”

“มะ...ไม่เป็นไร เป็นหน้าที่ของริเวอร์อยู่แล้ว” เด็กหนุ่มบิดกายไปมาอย่างขัดเขิน ดูเหมือนไม่ค่อยได้พูดจากับใครเท่าไรเลยตื่นเต้น ลูเซียโน่คิดว่าหากเจ้าตัวหันหลัง เขาจะต้องได้เห็นหางกลมปุกปุย กระดุกกระดิกไปมาอย่างน่ารักน่าชังเป็นแน่

“เจ้าเป็นกระต่ายแสงจันทร์หรือ เด็กน้อยที่มากับเราก็คือกระต่ายแสงจันทร์เช่นกัน”

“อ้อ ริเวอร์รู้แล้ว รูนเป็นลูกพี่ลูกน้อง เป็นทายาทสายเลือดบริสุทธิ์คนสุดท้ายของเผ่าเรา”

“เจ้าพูดราวกับรู้จักรูนมาก่อน”

“ใช่แล้ว ตอนเกิดรูนก็เกิดที่นี่...อ๊ะ!” เด็กหนุ่มที่เพิ่งรู้ว่าหลุดพูดอะไรออกมาเบิกตากว้าง ยกสองมือปิดปากจิ้มลิ้มอย่างตกอกตกใจ ทำเอาคนมองทั้งข้าทั้งสงสาร จึงโกหกไปประโยคหนึ่ง

“เมื่อครู่เจ้าพูดอะไรนะ เราไม่ได้ยิน”

“ไม่มีอะไร!” ริเวอร์ปฏิเสธได้เป็นธรรมชาติมากจนน่าขำ แต่เพราะยังหวังจะหลอกถามอะไรอีกมากมาย ลูเซียโน่จึงพยักหน้าเงิบๆ แล้วทำเป็นมองไม่เห็น “เจ้าชายกลับห้องกับริเวอร์นะ ริเวอร์

ยกอาหารไปให้แล้ว”

“ได้ ไปสิ”

ระหว่างทางที่เดินกลับห้อง ลูเซียโนถือโอกาสให้ริเวอร์อธิบาย ทิศทางภายในปราสาทให้ฟัง ซึ่งเด็กหนุ่มที่ไม่ได้รู้อะไรเลยก็ชี้ชวนให้ดู ตรงนั้นตรงนี้แล้วพูดจ้ออย่างมีความสุขว่าห้องไหนคืออะไรบ้าง ทำทาง ดูดีใจมากที่ในที่ที่สุดก็มีคนอื่นให้พูดคุยด้วย และแน่นอนว่าเรื่องที่ทำให้ เขาสนใจมากที่สุดย่อมต้องเป็นเรื่องของนายท่านเจ้าของปราสาท

“ประชากรในป่าสายหมอกส่วนใหญ่เป็นสัตว์อสูร ถึงนายท่าน จะไม่เคยปรากฏตัวและไม่ได้ยินยอมรับ แต่พวกเราล้วนนับถือนายท่าน เป็นผู้ปกครอง ริเวอร์อยู่ที่นี้มาตั้งแต่เด็กเพราะหลงฝูงมาแล้วหาทาง กลับไม่เจอ นายท่านจึงยอมให้อาศัยบาร์มีอยู่ที่ปราสาทแห่งนี้ ริเวอร์ ไม่ได้เจอใครมานานมาก ๆ แล้ว”

“หมายความว่าที่นี่ไม่มีคนอื่นอยู่เลยหรือ”

“ใช่แล้ว ริเวอร์เป็นคนดูแลปราสาทให้นายท่านเอง!” เด็กหนุ่ม จิกยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ก่อนจะหยุดเท้าแล้วหันกลับไปมองคนด้านหลัง ด้วยดวงตาเป็นประกายวิบวับ “เจ้าชายเป็นมนุษย์คนแรกที่นายท่าน ยอมให้เข้ามาภายในปราสาท ริเวอร์เองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไม เจ้าชายจึงมองเห็นที่นี่ ปกติมนุษย์มองไม่เห็นที่นี่หรอกนะ ถ้านายท่าน ไม่ยอมให้เห็น”

มีน้ำใจพวกนั้นถึงทำเหมือนมองไม่เห็นปราสาท แต่จะว่าไปแล้ว...

“แล้วนี่ใจพวกนั้นไปไหนแล้วหรือ”

“ไม่เคยมีคนนอกเข้ามาในเขตป่าสายหมอกแล้วรอดชีวิตออกไปได้ ป่านนี้คงถูกอสูรกัดกินไปหมดแล้ว” ริเวอร์ไม่ได้พูดต่อก่อน คนพวกนั้นจะถูกอสูรกัดกิน นายท่านเป็นผู้ตัดแขนตัดขาแล้วสั่งให้เขา โยนพวกมันเข้าไปในป่า เพราะไม่อยากให้มนุษย์ที่ดูอ่อนโยนคนนี้ หวาดกลัว ซึ่งดูเหมือนอีกฝ่ายก็เข้าใจดี จึงพยักหน้ายิ้ม ๆ โดยไม่ได้

ถามอะไรต่อ

ตอนที่ลูเชียโน่กลับไปห้องนอนพร้อมริเวอร์ เด็ก ๆ ที่ควรจะนอนหลับกันอยู่ก็ตื่นขึ้นแล้วและกำลังลุกลี้ลุกลอนเนื่องจากเป็นห่วงมารดาพอดี เมื่อเปิดประตูเข้าไปจึงถูกร่างปุกปุยทั้งสามกระโดดเข้ามาอกตันทันควัน มีแค้มิเกลเท่านั้นที่รักษาความสงบไว้ได้ รอจนผู้อื่นสงบลงแล้วจึงค่อยขึ้นมาขดตัวอยู่บนหัวของเขาเงียบ ๆ

“เด็ก ๆ กินข้าวเข้ากันก่อนเถอะ” ลูเชียโน่เอ่ยอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ โชคยังดีที่ตอนนี้รุ่นหันไปสนใจริเวอร์ ในอ้อมกอดของเขาจึงมีเพียงอัลเลนกับฟินน์เท่านั้นที่ซุกตัวเข้าหาแล้วทะเลาะกันเองไม่ยอมหยุด

“ข้ากินไปก่อนแล้ว ขอหลับต่อได้หรือไม่ท่านแม่”

“หลับเถอะมิเกล” เขายกมือขึ้นลูบเกล็ดเรียบส้นของเด็กน้อยบนหัวตัวเองเบา ๆ ปกติมิเกลก็แทบจะนอนตลอดเวลาอยู่แล้ว ที่เป็นอยู่นี้จึงไม่ถือว่าแปลกอะไร ยกเว้นแค่เรื่องที่เจ้าตัวคูจะติดเขามากขึ้นนะนะ ถึงขั้นขึ้นมานอนบนหัวแบบนี้ เห็นทีคงกลัวเขาหายไปจากสายตาอีก

น่ารักจริง ๆ...

“ริเวอร์ช่วยป้อนนะ เจ้าชายจะได้กินอาหารได้” เด็กหนุ่มที่อุ้มกระต่ายขนทองไว้ในอ้อมแขนเอ่ยด้วยน้ำเสียงสดใส จากนั้นจึงเดินนำไปที่โต๊ะริมหน้าต่างซึ่งมีถาดอาหารวางอยู่ นอกจากชุดที่น่าจะเป็นอาหารของเขาแล้วยังมีอาหารของเด็ก ๆ แต่ละคนพร้อมสรรพ เรียกได้ว่าใส่ใจมากพอควรเลยทีเดียว

“เรียกเราว่าลูเชียโน่เถอะ เราไม่ใช่เจ้าชายแล้ว”

ริเวอร์ทำตาโตพลางเอียงคอมองคนพูดอย่างงุนงง

“ริเวอร์เรียกว่าเจ้าชายถูกต้องแล้ว นายท่านบอกริเวอร์ว่าห้ามล่วงเกินเจ้าชาย เพราะเจ้าชายเป็นเจ้าชาย ความเป็นเจ้าชายจะอยู่กับเจ้าชายไปตลอดชีวิต ไม่ว่าเจ้าชายจะไปอยู่ที่ใดก็ตาม”

ได้ยินคำพูดน่าสับสนของเด็กหนุ่ม แทนที่ลูเชียโนจะไม่เข้าใจ หรือหัวเราะอย่างไมได้ใจ เขากลับนิ่งไปพักหนึ่งอย่างครุ่นคิด ไม่รู้ว่า เป็นเพราะได้ยินคำเรียกแทนตัวของชายผู้นั้นในประโยค หรือเป็น เพราะลึก ๆ แล้วเขาเข้าใจคำพูดที่รีเวอร์ต้องการจะสื่อกันแน่

ครั้งหนึ่งอดีตราชินีเองก็เคยกล่าวเช่นนี้...

‘ลูกคือเจ้าชายแห่งไฮเดรอน ศักดิ์ฐานะนี้ไม่มีวันจางหาย แม้ลูก จะอยู่ห่างไกลจากไฮเดรอนมากเพียงใดก็ตาม’

นั่นรวมถึงการถูกเนรเทศออกมาอย่างไม่เป็นธรรมด้วยหรือไม่

ลูเชียโนคลี่ยิ้มบาง ไม่คิดให้ความสนใจแก่คำเรียกแทนตัวเขาอีก เพราะไม่ว่าจะเป็นเจ้าชายหรือไม่ใช่เจ้าชาย ตัวเขาในเวลานี้ก็ไม่มีวัน กลับไปเหยียบไฮเดรอนอีกอยู่ดี แต่หากชายผู้นั้นบอกว่าเขายังคงเป็น เจ้าชาย เขาก็จะเชื่อตามนั้นโดยไม่คิดหาเหตุผลใด ๆ ทั้งสิ้น

“แล้วรีเวอร์กินอาหารหรือยัง”

“รีเวอร์จัดการตัวเองเรียบร้อยแล้ว เจ้าชายไม่ต้องเป็นห่วง” รีเวอร์ฉีกยิ้มกว้าง ขณะป้อนผลไม้ให้ญาติผู้น้องในอ้อมแขน ท่าทาง ผ่อนคลายมาก เหมาะสำหรับการหลอกลวงเป็นอย่างยิ่ง

“แล้วนายท่านของรีเวอร์ล่ะ”

“นายท่านไม่ต้องกินอะไรเลย ขนาดน้ำรีเวอร์ยังเคยเห็นนาย- ท่านดื่มแค่ครั้งเดียวเอง ปกติก็อยู่แต่ในห้องใหญ่บนยอดปราสาท ไม่ค่อยไปไหนอยู่แล้วด้วย รีเวอร์เองก็ได้เจอนายท่านแค่นาน ๆ ครั้ง เหมือนกัน”

เด็กหนุ่มแสนน่ารักที่คายความลับออกมาโดยไม่ต้องให้บีบ บังคับยังคงไม่รู้ตัวว่าพูดอะไรออกมา คงต้องยกความดีความชอบให้ ฐานตัวน้อยที่ชวนอีกฝ่ายเล่นไม่เลิก ผลอพูดอะไรออกมาก็ลืมเองได้ ง่าย ๆ แบบไม่ต้องเสียเวลาเปลี่ยนเรื่องให้ยุ่งยากเลยสักนิด

ห้องบนยอดปราสาท...

หากให้เดาคงเป็นห้องที่เชื่อมต่อกับบันไดวนที่เขาเดินผ่านแล้ว ริเวอร์บอกว่าเป็นพื้นที่หวงห้าม จำได้ว่าบันไดวนเดินขึ้นด้านบนนั้น ไม่มีคอปะเพลิงเรียงรายเหมือนจุดอื่น ๆ

ต้องเป็นที่นั่นแน่ ๆ

“ริเวอร์รู้เหตุผลที่เขายอมช่วยเราหรือไม่”

“ริเวอร์ไม่รู้”

“ไม่รู้เหตุผล แต่รู้ว่าเขาช่วยเรามาเนิ่นนานมากจนริเวอร์เลิกสงสัยไปแล้วสินะ” ลูเซียโน่เหลือบมองบรรดาสัตว์อสูรที่มีพลังความสามารถ และต้องไต่ขึ้นมาเป็นที่พึงอันแสนสำคัญของเขาได้อย่างไม่ต้องสงสัย พลางนึกไปถึงช่วงเวลาที่เขาเริ่มปรากฏตัวให้เขาพบเจอเมื่อไม่นานมานี้

“...”

“แล้วนายท่านของริเวอร์...เขายอมให้เราพักอยู่ที่นี้ด้วยหรือ”

“เจ้าชายไม่ต้องเป็นห่วง” เด็กหนุ่มผมทองจิกยิ้มกว้างอย่างรู้สึกผิดที่ไม่อาจตอบคำถามก่อนหน้าได้ “นายท่านอนุญาตให้เจ้าชายพักอยู่ที่นี้ได้จนกว่าจะหายดี หลังจากนั้นริเวอร์จะพาเจ้าชายออกจากป่าสายหมอกไปส่งในเมืองเอง”

“หมายความว่าถ้าเราไม่หายดี เราก็ไม่ต้องไปจากที่นี่ใช่หรือไม่”

“จะ...เจ้าชาย”

“อย่าห่วงเลย เราไม่ทำให้ริเวอร์ลำบากใจหรอก” เพราะหากจะร้องขอ เขาคงไปร้องขอกับเจ้าของปราสาทโดยตรงมากกว่า ครั่งนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องไปเจอให้ได้ และมั่นใจได้เลยว่าลูเซียโน่จะไม่มีทางยอมไปทั้งที่ยังไม่ได้คำตอบเกี่ยวกับความสงสัยมากมายในใจโดยเด็ดขาด

แม้แต่คนใจเย็นอย่างลูเซียโน่ก็มีด้านดื้อดั่งเช่นกัน อีกทั้งเขายังเป็นประเภทที่หากสงสัยและต้องการคำตอบจะดื้อดั่งมากเป็นพิเศษเสียด้วย

หลังจากผ่านพ้นช่วงเวลารับประทานอาหารเข้าไปแล้ว ริเวอร์ก็ขอตัวออกไปทำหน้าที่ของตัวเอง ลูเซียโนปล่อยให้เด็ก ๆ พักผ่อนและตามออกไปช่วยด้วย แค่นี้เหตุผลว่าไม่ยอมมารบกวนเฉย ๆ กระต่ายแสงจันทร์แสนใจดีก็ยอมรับคำอย่างง่ายดาย แม้เขาจะกวาดถูได้แบบเก่า ๆ กัน ๆ ก็ช่วยสอนให้โดยไร้ท่าที่ราคาญใจ กลายเป็นดีใจเสียอีกที่ตัวเองได้มีเพื่อนให้พูดคุย

ช่วงเย็นหลังจากยืนมองริเวอร์ทำอาหารโดยไม่อาจช่วยอะไรได้จนเสร็จ ลูเซียโนก็พาเด็ก ๆ ไปรับประทานอาหารที่ห้องอาหารซึ่งมีโต๊ะตัวยาวตั้งอยู่อย่างหงอยเหงา และมีริเวอร์ใช้งานอยู่เพียงลำพังมานานหลายปี พ่อบ้านตัวน้อยดีใจมากเป็นพิเศษที่วันนี้มีเพื่อนอยู่ด้วยมากมาย ใช้เวลาไม่นานก็สนิทกับเด็ก ๆ ทุกคนได้อย่างรวดเร็ว ถึงขั้นร้องบอกว่าจะพาไปเที่ยวที่ห้องตัวเองและย้ำอย่างอวด ๆ ว่าทุกคนต้องชอบแน่นอน

ลูเซียโนเองก็เดินตามหลังเจ้ากระต่ายน้อยที่อุ้มพินกับรูนอยู่ในอ้อมแขนไปด้วย กระทั่งเดินไปถึงห้องพักของริเวอร์ แม้แต่มีเกลที่หลับมาตลอดทางยังซุกคอขึ้นมองด้วยความสนใจ เพราะสภาพแวดล้อมภายในห้องนอนของกระต่ายแสงจันทร์ควรใช้คำว่าสวยงามบรรยายมากกว่าจะเป็นห้องนอนที่เคยเห็นทั่วไป

เพราะอยู่บนยอดปราสาทเล็ก พื้นที่ในห้องที่เปิดหน้าต่างรับลมตลอดเวลาจึงมีแสงจันทร์ส่องเข้ามาให้ความสว่างจนแม้แต่มนุษย์ธรรมดา ยังพอจะเห็นสภาพแวดล้อมได้บ้าง ไม่ว่าจะด้านซ้ายขวาหน้าหลังล้วนเต็มไปด้วยต้นไม้ดอกไม้ จุดเดียวที่พอจะเป็นเตียงนอนได้คือโพรงไม้ขนาดใหญ่ที่พอจะจุคนได้สองสามคน ในนั้นมีเบาะนุ่มนิ่มวางเอาไว้ มอง ๆ ไปแล้วเหมือนพวกเขาทะเล่เข้ามาอยู่กลางป่าไม่มีติด

“ถ้าพวกเจ้าชอบ จะนอนกับริเวอร์ก็ได้นะ”

จบคำพูดของลูเซียโน ดวงตาเป็นประกายวิบวับทั้งสี่คู่ของเด็กน้อยและเด็กหนุ่มก็หันมาจ้องมองเขาอย่างพร้อมเพรียงคล้ายจะถาม

ว่าได้จริงหรือ มีแค้มิเกลเท่านั้นที่จ้องหน้าท่านแม่ของตนนิ่งๆ โดยไม่ได้แสดงอาการใด ๆ

“ริเวอร์จะดูแลเด็ก ๆ ให้เอง!”

“เช่นนั้นฝากเด็ก ๆ ด้วยนะ เราจะแวะไปห้องหนังสือสักหน่อย แล้วค่อยกลับไปนอน”

“อ้อ ได้เลย”

เมื่อร่ำลากับเด็ก ๆ รวมถึงลูบหัวปลอบโยนมิเกลที่ยอมอยู่ที่นี่ต่อเพราะมั่นใจว่าเขาอยากมีเวลาส่วนตัวเพื่อทำอะไรบางอย่างเสร็จ ลูเซียโนก็หมุนกายเดินย้อนกลับไปในทิศทางเก่า จวบจนมาถึงห้องหนังสือใหญ่ที่ริเวอร์พาเข้าไปแล้วรอบหนึ่ง เขาจึงหยุดทำหน้าประตู่และยกมือขึ้นลูบอกตัวเองเบา ๆ รวากับจะปลอบโยนหัวใจที่เต้นกระหน่ำขึ้นมาอย่างไร้เหตุผล

ไม่สิ...ไม่ได้ไร้เหตุผลเสียทีเดียว

ลูเซียโนเปิดประตูแล้วเดินเข้าไปในห้องหนังสือขนาดใหญ่โดยไม่สนใจบรรยากาศเย็นเยือกผิดปกติที่กระทบผิวกาย เขาได้มือไปตามสันหนังสือเก่าแก่ซึ่งดูมีคุณค่ามากมายบนชั้น ขณะที่สองเท้าก้าวเดินเข้าไปด้านในลึกขึ้นเรื่อย ๆ และไม่ได้หยุดยินดูรายชื่อเพื่อหาหนังสือที่ต้องการอ่านแบบที่ควรเป็น

หนังสือทุกเล่มล้วนแต่วางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ ทว่ามีจุดหนึ่งที่แตกต่างจากจุดอื่น เป็นจุดที่เขามองเห็นตั้งแต่ตอนริเวอร์พาเข้ามา

ปลายนิ้วเรียวยาวหยุดชะงักเมื่อมือสัมผัสได้ถึงความว่างเปล่าแทนที่จะเป็นสันหนังสือ ลูเซียโนอาศัยแสงไฟสลัวเลือนรางจากคอปเพลิงซึ่งไม่มีวันดับบริเวณมุมห้องจ้องมองชั้นหนังสือที่มีช่องว่างกระทั้งเห็นชื่อหนังสือสองเล่มที่อยู่ระหว่างช่องว่างนั้น เขาจึงเผยรอยยิ้มออกมาในที่สุด

“ท่านเป็นเช่นนั้นแล้วจะให้เรายอมแพ้ได้อย่างไร”

ลูเซียโนได้สายตามองหนังสือในบริเวณนั้นจนทั่ว รอยยิ้มบาง ๆ อย่างสุภาพชนยังคงปรากฏบนใบหน้า แม้ว่าความรู้สึกภายในและหัวใจจะไม่ได้สงบนิ่งตามที่แสดงออกเลยแม้แต่น้อยก็ตาม

“หากความรู้สึกเป็นเรื่องที่ควบคุมได้ง่ายถึงเพียงนั้น เราคงไม่ยืนอยู่ตรงนี้ทั้งที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าท่านหน้าตาเป็นอย่างไร” เขาเอ่ยขึ้นลอย ๆ คล้ายกำลังพูดคุยกับอากาศ ขณะเดียวกันก็กวาดสายตามองไปรอบด้าน และยกสองแขนขึ้นโอบกอดร่างกายที่เริ่มหนาวลั่นของตัวเองเอาไว้ ไม่มีความคิดที่จะเดินออกไปจากที่แห่งนี้แต่อย่างใด แม้อากาศหนาวเย็นจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่คุ้นเคยก็ตาม

เมื่อแน่ใจว่ารอคอยต่อไป ‘คนผู้นั้น’ ก็คงไม่พูดคุยด้วยง่าย ๆ ลูเซียโนจึงถอนหายใจเงียบ ๆ แล้วค่อย ๆ หลับตาลง สองแขนที่โอบกอดตัวเองออกแรงกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย

“ถ้าเราไม่มอง ท่านจะออกมาเจอเราได้หรือไม่”

คำถามแสนสุภาพนั้นเป็นคำถามที่ไม่อนุญาตให้ปฏิเสธ บ่งบอกชัดเจนว่าหากไม่ทำตาม ผู้พูดก็จะยืนนิ่งอยู่ตรงนี้ไม่ไปไหน ไม่รู้จะทำไฉน แต่ลูเซียโนมั่นใจว่าชายผู้นั้นที่อยู่ในห้องนี้มาตั้งแต่แรกต้องเข้าใจความหมายของเขาแน่นอน

เวลาผ่านไปเนิ่นนานในความรู้สึกของคนรอ ลูเซียโนสุดหายใจเข้าอย่างยากลำบาก สองแขนที่กอดกระชับร่างกายตัวเองไว้แทบจะกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว แต่ความคิดกลับยังหยุดอยู่ที่เดิม ไม่มีวิธีแว่วว่าจะเปลี่ยนไปแต่อย่างใด กระทั่งเมื่อต้นกำเนิดของความเย็นสายนั้น ขยับเข้ามาใกล้จากทางด้านหลัง ดวงตาที่ปิดสนิทก็รับรู้ได้ถึงความร้อนผ่าวสายหนึ่งซึ่งกลั่นเอาไว้ไม่อยู่ดังเช่นทุกครั้ง

สัมผัสของเนื้อผ้านานุ่มที่ถูกใครบางคนบรรจงคลุมลงบนไหล่ ไม่ได้ทำให้ลูเซียโนสนใจได้มากเท่าการที่อีกฝ่ายยอมปรากฏตัวตามที่เขابอก ต่อให้เพียงแค่แวบเดียวแบบที่หากเผลอคงหายไปไว้นิ่งกว่าเงาก็ไม่เป็นไร...

เพราะทุกอย่างอยู่ในการคาดเดาตั้งแต่แรกแล้ว
ลูเซียโนใช้มือข้างหนึ่งกระชับเสื้อคลุมตัวใหญ่ ก่อนจะลืมหูลืมตาขึ้น
พร้อมกับหมุนตัวกลับไปคว้าแขนเสื้อของผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหลังเอาไว้
แน่น คิดในใจว่าต่อให้ตายก็จะไม่ยอมปล่อยเด็ดขาด

ดวงตาสีหมอกคู่งามส่องประกายแวววาวอย่างคนที่ได้พบเจอ
กับสิ่งที่ตามหามานาน ความรู้สึกมากมายทั้งสุขและเศร้าปะปนกัน
จนหัวใจดวงน้อยเจ็บหน่วงอย่างทรมาน สุดท้ายจึงกลั่นออกมาเป็น
ประโยคสั้น ๆ ประโยคหนึ่งซึ่งใช้ระบายความคิดและความวอดวายที่
สั่งสมออกมา หวังให้ใครอีกคนได้รับรู้

ในที่สุด...

“เราเจอท่านแล้ว”